UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

8 ЛИСТОПАДА
Число No 45
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
NOVEMBER 8, 1973

ЗАПРОШЕННЯ

Оцим запрошуємо українське Духовенство, і світське й монаше, та всіх вірних на прощу до Риму від 18 — 25 листопада ц.р. В неділю, 18 листопада, соборна Архиєрейська св. Літургія в соборі Св. Софії, з нагоди перенесення тлінних останків бл. п. митр. Йосифа Сембратовича і похоронів у крипті св. Софії; у вівторок, 20 листопада, відбудеться Концерт, а в неділю, 25 листопада, святкування ювілею 350-ліття мученичої смерти св. Йосафата на його гробі в базиліці св. Петра і проголошення спільного послання.
У празник свв. Сергія і Вакха

Рим, 20 жовтня 1973 р.

✠ Йосиф
Верх. Архиєпископ і Кардинал

ІМЕНИНИ ВЛАДИКИ НІЛА 29 ЛИСТОПАДА

З уваги на виїзд Преосвященного Владики Ніла до Риму на святкування з нагоди перенесення тлінних останків Митрополита Йосифа Сембратовича та 350-річчя смерти св. Йосафата іменини Преосвященного Владики Ніла будуть відзначені, не, як пляновано, 22 листопада, але в четвер, 29 листопада.

За Централю Українців Католиків
Едмонтонської епархії
д-р М. Снігурович

Чергове напруження

МІЖ ОТТАВОЮ ТА АЛБЕРТОЮ

Ще не поладнано спору між федеральним урядом та провінційним урядом Алберти відносно накладення федеральним урядом 40-центового податку від кожної бочки нафтової ропи, проданої до США, а вже виринула нова справа, яка значно загострила відносини між албертським та федеральним урядом. Федеральний міністер для справ енергії Д. Мекдоналд проголосив, що від 1 грудня податок від проданої до США нафтової ропи буде не 40 центів, а 1.90 дол. Ця підвишка податку є безпосереднім наслідком зменшення достав нафтової ропи з арабських країн до США, які тепер стараються купувати більшу кількість нафтової ропи в Канаді. Тому, що цей податок вдаряє дуже важко по албертській нафтовій ропі, прем'єр П. Лоґід перервав переговори з федеральним урядом в справі попереднього податку від нафтової ропи, аж до вияснення справи податку. Албертський уряд найбільше вражений тим, що федеральний уряд не порозумівся заздалегідь із ним, заки підвищив податок від нафтової ропи.

Деякі консервативні посли, м.ін. Д. Мазанковський з Веґревил критикували міністра Мекдоналда за його спосіб поступування й домагалися від прем'єра П. Трюда, щоб він змінив міністра енергії й зазначив когось іншого на місце міністра Мекдоналда. Одначе прем'єр відповів, що за рішенням Мекдоналда стоїть цілий федеральний кабінет і він не має причини переводити зміни на становищі міністра.

В міжчасі у США та в Канаді загрожує недостача нафтової ропи й уряди обох держав приготовляються до обмеження ужитку нафтової ропи для огрівання та пального (ґазоліни) для автомобілів. Уряди навіть приготовляють плян раціонування пального, якщо б його було за мало.

Успішний Світовий Конґрес

ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ — ПОНАД 2,000 УЧАСНИКІВ

З великим успіхом відбувся в днях 2 — 4 листопада в приміщенні готелю Шератону „Фор Сізонс" Другий Світовий Конґрес Вільних Українців, що в ньому взяло участь понад 2,000 українців майже з усіх країн вільного світу. З нагоди Конґресу управа міста Торонта проголосила в Торонто „Український Тиждень".

Напередодні Другого Світового Конґресу відбулися в Торонто з'їзди та наради різних організацій та установ, які користаючи з приявности делеґатів на Конґрес ВУ з різних країн світу, відбули напередодні Конґресу свої наради.

М.ін. в Торонто відбувся в днях 26—28 жовтня Конґрес СУМ, в днях 30 і 31 жовтня наради Світової федерації жіночих організацій 1 листопада з'їзд українських журналістів, в днях від 28 жовтня — 1 листопада наради Світової координаційної виховно-освітної ради СКВУ, 29 жовтня конференція суспільно- громадських організацій українського національного руху, що входять у систему Ідеологічно спорідненних організацій Европи, Північної та Південної Америки та Австралії та другий світовий з'їзд Організацій ВФ.

Напередодні Конґресу в днях 30 і 31 жовтня відбулася сьома з черги пленарна сесія Секретаріяту СКВ, яка розглянула та узгіднила ряд справ, що були предметом нарад та рішень Конґресу. На нарадах м.ін. вирішено дати право участи деяким організаціям, що не були членами СКВУ. Справу їхнього членства в СКВУ має вирішити Секретаріят СКВУ, вибраний другим Конґресом.

В середу, 31 жовтня наради пленарної сесії продовжувалися в одній із заль федерального парляменту в Оттаві. Того дня европейські делеґати відвідали німецького амбасадора в Оттаві, австралійські австралійського високого комісаря, а американські американського амбасадора А. Смита, якого асистентом для публічних справ є українка Надя Ошей.

Вечором того дня відбулася зустріч з представниками федерального уряду. Перед відкриттям Конґресу члени Секретаріяту відбули зустріч із ґубернатором провінції Онтаріо та прем'єром та урядом цієї провінції.

На закінчення Конґресу

(закінчення на стор. 8.)

Канада висилає вояків на Близький Схід

Після деяких перепон з боку СССР, ґенеральний секретар ОН д-р К. Вальдгайм повідомив канадський уряд, що канадські вояки поїдуть на Близький Схід як частина вояків ОН, щоб наглядати за збереженням умовин перемир'я.

Проти участи Канади в відділах ОН на Близькому Сході протестував СССР, який домагався, щоб до вояків з Австрії, Фінляндії, Швеції та Ірляндії долучилися не канадські, а польські вояки. По довших переговорах вирішено, що туди поїдуть і канадські і польські вояки, яких завданням буде турбуватися приміщенням для вояків ОН, дати їм підводи, наладнати телефонічну та радієву сполуку тощо. Покищо, ще не устійнено, кільки канадських вояків виїде на Близький Схід. В первісному пляні було вислати туди 1,500 вояків з 300 вантажними автомобілями та іншим устаткуванням. Кільки канадських вояків поїде тепер, як вони мають виповняти те саме завдання, разом з польськими вояками, буде устійнено в найближчих днях. Перша група канадських старшин уже виїхала до Єгипту, щоб із командуванням вояків ОН устійнити завдання канадців. Кромі вищезгаданих держав, вирішено запросити ще три африканські держави, щоб вони теж вислали своїх вояків на Близький Схід. Припускають, що військова частина ОН, яка буде наглядати за перемир'ям на Близькому Сході, а яка буде складена з вояків різних держав, матиме прибл. 7,000 вояків.

Втрати в арабсько-ізраїльській війні

Ізраїль і арабські держави подають різні цифри втрат в людях та воєнному виряді в недавній ізраїльсько-арабській війні, які важко перевірити. Американське міністерство війни, на основі власних дослідів, подає такі втрати: Ізраїль втратив, як убитих та поранених, 4,100 вояків, 107 бойових літаків, 840 танків та одно воєнне судно.

Єгипет втратив, як убитих та поранених 7,500 вояків, 242 літаки, 895 танків та 20 воєнних суден.

Сирія втратила, як убитих та поранених, 7,300 вояків, 179 літаків, 880 танків та 9 воєнних суден.

Загострюють контроль

Федеральний уряд заповів, що буде дуже суворо контролювати безробітних, які користають із державної допомоги безробітним. Досі виключено від допомоги вже 200,000 осіб, а до кінця року буде виключено ще дальших 50,000. В попередньому році виключено від права користати з допомоги безробітним 65, 000 осіб. 97% безробітних, що користають з допомоги, має більше, як 8 тижнів праці, а 70% мають праці більше, як 20 тижнів.

Щоб боротися з надужиттям при користанні з допомоги безробітним, уряд збільшує число контрольорів при урядах допомоги безробітним. В минулому році уряд мав усього 147 інспекторів, а тепер має вже 369. До кінця цього року уряд матиме 424 інспектори, які зможуть успішно контролювати, чи хтось заслуговує на допомогу з фонду безробіття, чи ні.

Куба закупила канадське збіжжя

Куба закупила в Канаді 85,000 метричних тонн, або прибл. три мільйони бушлів збіжжя, яке має бути доставлене в часі між місяцем січнем та жовтнем 1974 р. Збіжжя буде доставлене з атлантійських портів, що є при затоці св. Лаврентія.

Албертська леґіслятура закінчила сесію

В вівторок, 30 жовтня Албертська леґіслятура закінчила свою осінню сесію, що тривала 15 днів та вісім вечорів.

В часі сесії ухвалено 29 законів, а між ними закон про допомогу в часі стихійних нещасть, про однородний стандард при будівництві, закон про допомоги для албертських пенсіонерів, про впровадження природнього ґазу в фармерських околицях та про робітниче відшкодування.

Чергова сесія Албертської леґіслятури розпічнеться в понеділок, 3 грудня.

Новий дім пенсіонерів у Едмонтоні

В Едмонтоні збудовано черговий дім для українських пенсіонерів ім. св. Івана. Збудувала його едмонтонська українська православна громада, завдяки старанням та наполегливій праці кол. едмонтонського мейора Василя Гавреляка.

В. Гавреляк закупив перед кількома роками площу під дім при 13516 - 95 вул. за 26,000 долярів. На будову дому управа дому позичила в Центральній мортґеджовій корпорації 325,000 долярів, а 175,000 долярів дістала державної допомоги (ґрент). Дім має 44 мешкання, з того 6 мешкань для двох, а 36 для одної особи. Мешканці мусять самі турбуватися харчами та вдержуванням в порядку своїх кімнат.

ВЕСІЛЛЯ КОШТУВАТИМЕ 240,000 ДОЛЯРІВ

Весілля англійської княжни Анни з сотником кавалерії Марком Філіпсом, що відбудеться слідуючого тижня, коштуватиме 240,000 долярів. На весіллі буде 1,500 гостей, на 1,000 менше, як було на весіллі її мами королевої Єлисавети, а 500 мільйонів людей буде приглядатися весіллі на телевізії.

Королева Єлисавета заплатить кошта весілля зі своєї платні, яку її ухвалив парлямент в висоті 2.4 мільйони долярів річно.

Нема продовження для імігрантів

Федеральний міністер для справ іміграції Р. Андрас проголосив, що уряд не має заміру продовжати речинця для вношення прохань про дозвіл на постійний побут у Канаді для нелеґальних іміґрантів, що прибули до Канади перед кінцем листопада 1972 р. Всіх, що не подали в час прохання про дозвіл, буде усунено з Канади. Одначе уряд не задумує робити якихось специяльних розшуків за нелеґальними іміґрантами й їх переслідувати, але буде постійно примушувати їх залишити Канаду. Зате буде без милосердя викидати з Канади тих нелеґальних іміґрантів, що порушили канадські закони, або допустилися якихось злочинів.

Новий провід СКВУ

Пізно в неділю, 4 листопада вечором делеґати Другого СКВУ вибрали нову президію в такому складі: президент — о. митрат д-р В. Кушнір, заступники — М. Плавюк і В. Кірилюк, секретар — мґр. Ю. Шимко, касир — д-р Фр. Мартинюк, член — проф. д-р Ю. Даревич; представники Українських Церков: Митрополит Максим Германюк і Преосв. Ісидор Борецький від Української Католицької Церкви, Митрополит Мстислав Скрипник і протоієрей В. Савчук від Української Православної Церкви та д-р Л. Жабко-Потапович від Українського Євангелицького Об'єднання.

Повний склад президії СКВУ подамо згодом.

Об'єдналися Українські Православні Церкви

Після відкриття Другого Світового Конґресу Вільних Українців Митрополит Української Православної Церкви в США Мстислав Скрипник проголосив, що Українські Православні Церкви трьох юрисдикції, тобто США, Канади, Европи та Австралії об'єдналися в одну Українську Православну Церкву. Заяву Митрополита Мстислава прийняли учасники Конґресу довготривалими оплесками.

► **Від минулого березня** гатерити закупили в Алберті 61,993 акрів землі. На 1 серпня 1973 р. гатерити мали в 89 кольоніях 685,000 акрів вартости 8.9 мільйонів долярів.

► **Переведене в Ванкувар** загальне голосування (плебісцит), виявило, що ванкуверці не хочуть системи виборчих округ („вард-ів") як є в Едмонтоні, але хочуть вибирати радних голосами цілого міста.

► **Звіринну фарму** „Пайнс Валей зу", що лежить 15 миль від Оттави, відвідало в часі від травня до кінця жовтня 75,000 осіб, коли вона є відкрита.

► **Між Канадою** та комуністичним Китаєм нав'язано пряму телефонічну сполуку, що йде за допомогою сателіта над Тихим океаном.

► **Рибалка Л. Ґоффін** з острова Принца Едварда зловив рибу туна величини 1,078 фунтів, найбільшу з

Короткі вістки

досі зловлених рибалками. Він тягнув її до човна 20 хвилин.

► **В Канаді побував** польський заступник прем'єра Ян Мітренґа. Він сказав, що Польща була би зацікавлена закупити уділи в пісках Атабаски, щоб могти відтак купувати нафтову ропу з пісків Атабаски.

► **Канада має 554** мільйони акрів ужиткових лісів, або 10% всіх ужиткових лісів у цілому світі. Більше лісів від Канади має лиш СССР.

► **В грудні 1973 та в січні** 1974 року буде продано прибл. 110,000 мінків у Канаді. Наслідком підвишки цін на корм, ціна мінкових шкірок, а вслід за тим і мінкових футер, буде значно вища від минулорічної.

► **В перших 8 місяців** цього року Канада продала за кордон різних товарів загальної вартости 15.8 мільярдів долярів, на 3.1 мільярдів більше, як минулого року.

► **Військовий бюджет** СССР дорівнює американському. Обі країни плянують видати в черговому бюджетовому році прибл. 70 мільярдів долярів на зброєння.

► **Американці-фахівці** від нещасливих випадків обчисляють, що цього року згине в США наслідком нещасливих випадків на дорогах 56,000 осіб. Від початку цього сторіччя на американських дорогах згинуло від нещасливих випадків 1.5 мільйона осіб.

► **В околиці ріки** Амазонки в Перу розбився гелікоптер, в якому їхало 15 ґеологів та техніків, що мали переводити досліди та поміри в тій околиці. 11 осіб згинуло в катастрофі, а чотири врятувалися.

► **В СССР видають** щороку додаток до великої совєтської енциклопедії. В цьогорічному виданні між соціялістичними державами вже не вичислено Китаю, хоч попередніми роками все там подавано Китай.

► **В СССР ведеться** пропаганда за збільшенням числа народин, що впали, як і в інших державах світу. Зокрема мало народин є між росіянами. В 1971 р. в СССР припадало 9.2 народин на тисячу осіб, в США було 8, в Англії 4.6, в Швеції 3.9, а в Західній Німеччині всього 1.9.

► **З Польщі виїде до** Данії кол. совєтський шпигун Л. Треппер, родом з Данії. Перед і в часі другої війни Треппер був членом шпигунської організації „Червона оркестра", яка вела свою діяльність в Німеччині, Франції, Голляндії та Бельгії. Треппер приніс гітлерівській Німеччині більше шкоди, як бій під Сталінградом.

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ "ЧЕРЕМОШ" З ЕДМОНТОНУ.
Програма святкувань з нагоди 5-річчя існування ансамблю на 4-ій сторінці "У.В.". фото: „Академія"

НАБЛИЖАЄТЬСЯ 1-ШЕ ГРУДНЯ 1973 РОКУ

Пригадуємо всім Високопреподобним і Всечесним Отцям, всім управам наших організацій, всім, кому дороге існування нашої української спільноти в Едмонтоні і Алберті, що 1 грудня ц.р. мусимо мати 200 наших діточок у віці від 4½ до 5½ років життя в нашому передшкіллю в Едмонтоні. Без такого передшкілля не матимемо повної української державної школи у вільному світі у 1974 році.

Зробім усе, що в наших силах, не прогавмо золотої нагоди, бо нас засудить історія і наші власні діти!

22 НЕДІЛЯ
ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

ЛИСТ ДО ГАЛАТІВ:
зач. 215

Брати, бачите, яке велике письмо написав я власною рукою. Бо ті, що хотять подобатися тілом, приневолюють вас обрізуватися, тільки щоб не терпили переслідування за хрест Христовий. Бо й ті, що обрізуються, не заховують закону, але хотять, щоб ви обрізувалися, щоб вашим тілом хвалитися.

Я ж далекий від того, щоб хвалитися, хіба хрестом Господа нашого Ісуса Христа, через котрий для мене світ розп'ятий, а я для світу. Бо ані обрізання, ані необрізання нічого не значить, тільки нове створіння.

А котрі підуть за цим правилом, мир нехай буде на них і милосердя і на Ізраїлю Божім.

А втім, нехай ніхто мені не докучає, бо я ношу рани Господа Ісуса на своїм тілі.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа з вашим духом, брати. Амінь.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЛУКИ: зач. 83

Сказав Господь таку притчу:

Один чоловік був багатий і зодягався в кармазин та вісон і щодня розкішно бенкетував. А був один убогий, на ім'я Лазар, що лежав у його воріт, увесь у струпах; і бажав поживитися окрушинами, що спадали зі стола багатого, і пси приходили й лизали його рани.

І сталось, що той убогий помер і ангели понесли його на лоно Авраамове. Умер же й багатий і поховонили його. І в пеклі, терплячи муки, звів свої очі та й побачив іздалека Авраама й Лазара на його лоні. І заголосивши, він сказав: отче Аврааме, помилуй мене та пішли Лазара, нехай умочить кінець свого пальця у воді та прохолодить мій язик, бо я мучуся в полум'ї цім.

Сказав же Авраам: сину, згадай, що ти прийняв уже за життя свого добро своє, — а Лазар так само лихо; тепер він тут тішиться, а ти мучишся. А крім того всього, між нами й вами велика пропасть утвердилася, щоб ті, що хотять перейти звідси до вас, не могли, ані звідти до нас.

А він сказав: тож прошу тебе, отче, пішли його до дому мого батька: маю бо п'ятьох братів; нехай засвідчить він, щоб і вони не прийшли на це місце муки.

Каже ж йому Авраам: мають Мойсея і пророків, нехай їх слухають. Він же сказав: Ні, отче Аврааме, а коли прийде хто з мертвих до них, покаються.

Сказав до нього: коли Мойсея і пророків не слухають, то хоч би і хто з мертвих воскрес, не повірять.

Короткі вістки

► **„Юнайтед Черч** Обзервер" написав, що грім ударив у трансміттер радіовисильні в Принс Руперт тоді, як там закінчено дискусію на тему: „Бог є мертвий". Радіостанція була нечинна протягом одного дня.

► **Верховний рабін** Ізраїля Ш. Горен звернувся зі закликом до всіх християнських Церков припинити місії між жидами та перестати намовляти жидів при мішаних подружжях переходити на християнство.

МАЮТЬ МОЙСЕЯ І ПРОРОКІВ. НЕХАЙ ЇХ СЛУХАЮТЬ

о. В. Л.

Двадцять друга неділя по Зісланні Святого Духа — Євангелія від св. Луки 16, 19 — 31 (зач. 83)

Бідний той Лазар. В Євангелії він другий страждалець по Спасителеві на хресній дорозі. Так, як він лежить перед воротами багача, увесь у струпах, голодний покинутий людьми та окружений псами, що лизали його струпи, то і над ним можна було сказати слова: Чи це має бути людина?

1. Образ нужди вбогого Лазаря може ще ховався б у тіні, коли б він не був змальований поруч другого образу, зовсім іншого від нього.

В палаті, до якої вели ворота, що при них лежав убогий Лазар, жив багатий чоловік. Той багатий чоловік мешкав у величавій палаті, одягався у стрійний одяг з дорогоцінного матеріялу, порфіри і виссону, був окружений приятелями і забавлявся з ними кожного дня розкішно.

Так проходили дні життя і одному, і другому. Вкінці вони обом їм пройшли. Умер убогий, і занесли його ангели на лоно Авраама; умер теж і багатий, і поховали його (Лк. 16, 22).

2. Але ці два образи намальовані з обох сторін. Обернені на другу сторону, вони знову зовсім інакші один від одного. Лазар, що зазнав зла в земному житті, радів, опинившись на лоні Авраама. Багач, що зазнав добра в земному житті, мучився. Він жаднів одної каплі води, яка впала б на його язик із замоченого пальця та прохолодила б його спрагу. Торжествами похоронів, без сумніву такими самими величавими, як величаве було його життя, скінчився блеск усієї його величі. Щойно на місці муки він пригадав собі Лазаря, якому він у житті зробив хіба лише те одно добро, що не проганяв його від воріт своєї палати. Нічого більше поза те, хоч міг кожної днини післати йому бодай окрушини, що падали в часі бенкетів зі стола на землю.

Будучи в пеклі, багач зважився звернути до Авраама свої два прохання. Обидва прохання стрінулися з відмовою, добре обоснованою.

У своїм першім проханні багач просив прислуги для себе: Отче Аврааме, помилуй мене і пішли Лазаря, щоб замочив кінець свого пальця у воді і охолодив мій язик, бо я мучуся у цьому полум'ї. Авраам відмовився виконати це прохання. Багач не заслуговував собі на краплю води, коли не дав Лазареві за життя навіть окрушин зі свого стола.

Друге прохання багача мало в собі щось таке, що можна назвати шляхетним. Він не просив уже нічого для себе самого, але просив прислуги для своїх живучих на землі братів: Отче Аврааме, в домі мого отця маю п'ятьох братів: пішли туди Лазаря, нехай заклинає їх, щоб і вони не прийшли у це місце муки.

Але і цього шляхетного прохання багача Авраам не вислухав та обоснував, чому його не вислухає: Мають Мойсея і пророків, нехай їх слухають. А коли їх не слухають, то і коли б хто з мертвих воскрес, не повірять йому.

3. Притча про багача і Лазаря, читана як Євангелія на св. Літургії 22 неділі по Зісланні Святого Духа, висвітлює нам у своїх чотирьох образах перехресні дороги людського життя: вбогі, що були голодні, що плакали, стають блаженними і будуть тішитися безконечним щастям; багаті, що приймали свою потіху, були насичені, опиняться в безпотішному горі (Лк. 20, 25).

Людське щастя ходить такими перехресними дорогами дуже часто вже в цьому житті. Вже в цьому житті не рідкі випадки, що людям, які втішалися могутністю, славою чи достатками, заломлюється щастя і вони кінчають свій вік в упокоренні, в забутті та в нужді.

Це перестoрога людям від людей. Вищу від тієї перестороги дає нам Ісус Христос у своїй притчі про багача і Лазаря: мають Мойсея і пророків, нехай їх слухають. У дійсності ми нині маємо ще щось більше, як Мойсея і пророків. Маємо Христову Євангелію. Слухаючи слів Христової Євангелії, не розминемося з нашим щастям на ніяких перехресних дорогах нашого життя, не розминемося з ним і на останньому перехресті, яким є межа між цим і другим світом.

Вісті з Єпархіяльної управи БУКК

Чергове засідання Єпархіяльної управи БУКК відбулося в вівторок, 30 жовтня в приміщенні УНД-ому в Едмонтоні.

На засіданні обговорено різні проблеми, зв'язані з внутрішніми справами організації, що їх не подається до загального відома. Після прочитання листів, що наспіли до Єпархіяльної управи, прийнято до відома, що оо. пароxи, на власне бажання, перебрали на себе справу організування дошкілля. Відтак обговорено інші листи.

Доволі багато часу присвячено справі з'їзду-зустрічі БУКК, що має відбутися в днях 24 та 25 листопада. В першу чергу підкреслено конечність участи в зустрічі якнайбільшого числа членів БУКК. Всі приявні зобов'язалися пригадати іншим членам БУКК, щоби прибули на ці наради. На цю зустріч запрошуємо теж і не-членів БУКК. З нагоди зустрічі буде в УНД-омі вечеря, в 6-ій годині вечора в суботу, 24 листопада та обід в 1-ій годині пополудні в неділю, 25 листопада.

Докладна програма нарад є подана нижче.

На засіданні одноголосно кооптовано до членів Єпархіяльної управи п. М. Тарнавського.

Ще раз обговорено коротко справу іменин нашого Преосв. Владики, які будуть врочисто відзначені в четвер, 22 листопада в год. 7-ій вечора. Справу організування окремого клюбу БУКК передано для прослідження окремій комісії.

З уваги на те, що становище голови едмонтонського відділу КУК, згідно з правильником, переходить цього року до БУКК, доручено на слідуюче засідання приготовити пропозиції відносно обсади цього становища.

ПРОГРАМА

З'ЇЗДУ-ЗУСТРІЧІ БУКК,
що відбудеться в суботу,24 та в неділю, 25 листопада ц.р.

Субота, 24 листопада:
год. 2.00 попол. — реєстрація
год. 2.30 — відкриття з'їзду
год. 2.45 — доповідь „Завдання та цілі БУКК" — д-р М. Снігурович
год. 3.15 — доповідь „БУКК в суспільно-громадському житті" — д-р В. Гирак
дискусія над доповідями
год. 6.00 — вечеря

Неділя, 25 листопада:
год. 10 ранку — доповідь „Правний статут БУКК" адв. П. Саварин
дискусія, внески, побажання
год. 12 полудня — Служба Божа в катедрі св. Йосафата
год. 1-а попол. — перекуска

Всі наради відбуватимуться в приміщенні УНД-ому при 9620 - 109 авеню. Перекусками та напитками турбується управа УНД-ому.

Богослуження: листопад

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway Ph. 736-3501
11. — Восетна 10.30
18. — Смоки Лейк 10.30
25. — Смоки Лейк 10.30

о. Д. Гнат
Box 68, Glendon Ph. 635-3741
11. — Бонпивил 10 рано
18. — Ст. Павль 10 рано
Вечером 7 год. базарове бінго в Ґлендон, Алта.
21. — Ґлендон 10 рано
25. — Айрон Ривер 10.30 рано

о. М. Ґураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
11. — Едсон год. 10.30
18. — Черґіл год. 10.30
25. — Менлі год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
11. — Лемонт
18. — Делф
21. — Восток св. Михаїла (храм) год. 9.30 Всенощне, 10.30 Сл. Б.
25. — Ст. Майкел

о. Ол. Захаріясевич
Box 215, Holden Ph. 688-3835
11. — Голден год. 8.30 ранком; Коперник год. 10.30
18. — Голден год. 8.30; Голденфарми год. 10.30 рано
25. — Голден год. 10.30 співана

о. П. Петришин
Box 83, Redwater Ph. 735-3952
11. — Редвотер 9; Федора 10.30
18. — Редвотер 10.30
21. Введ. П. Б. — Редвотер 9
25. — Редвотер 9; Вог 10.30

о. Б. Каричек
Box 391, Athabasca Ph. 6752593
11. — Атабаска год. 10
18. — Бойл год. 9; Просперіті год. 11
21. св. Михаїла — Росінгтон год. 10 (празник)
25. — Атабаска год. 10

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
11. — Файделіті 10.30
18. — Ллойдминстер 10.30
21. — Мирнам 10.00
25. — Мирнам 10.00; Бовелон 11.30

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
11. — Кемроз 9.00; Равид Гіл 11
18. — Кемроз 9.00; Гей Лейкс 11
25. — Кемроз 9.00; Равид Гіл 11

о. П. Литвин
Two Hills, Alta. Ph. 657-2345
11. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30
18. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10.30
25. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30

о. Р. Стародуб
Box 227, Innisfree Ph. 592-3804
11. — Іннісфрі-місто 10.30 (празник)
18. — Ренфурлі 10.30
21. — Іннісфрі 11 ренч 10.30
25. — Менвіл 10.30

о. К. Стангрет
Box 322, Vilna Ph. 636-3543
11. — Крейґенд
18. — Спедден
21. Арх. Мих. — Сокаль
25. — Стрий

о. І. Черкавський
Box 141, Derwent Ph. 948-3730
11. — Дервент 8.30; Елк Пойнт 10.30
18. — Дервент 9.00; Верміліон 11
21. — Дервент 10.30 (Св. Михаїла)
25. — Дервент 10.30

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
11. — Витків; год. 2.30 в Редізон
18. — Норт Батлфорд
25. — Радісон

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
11. — Вакав 9-а; Прудґом 11-а
18. — Вакав 9-а; Борщів 11-а
25. — Вакав 9.30; Сокаль 11-а

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

11 листопада, неділя 21 по Сош. Анастасії
18 листопада, неділя 22 по Сош. Галактіона
21 листопада, середа Собор Архистратига Михаїла
25 листопада, неділя 23 по Сош. Йосафата .
26 листопада, понеділок † Івана Золотоустого св.
27 листопада, вівторок † Филипа ап.
29 листопада, четвер † Матея ап.

Григоріянський календар.

11 листопада, неділя 22 по Сош. Мини
12 листопада, понеділок **Йосафата сщмч.**
13 листопада вівторок † Івана Золотоустого св.
14 листопада, середа † Филипа ап.
16 листопада, п'ятниця † Матея ап.
18 листопада, неділя 23 по Сош. Платона
21 листопада, середа Введення в храм. Преч. Діви
25 листопада, неділя 24 по Сош. Климента папи
30. листопада, п'ятниця † Андрея ап.

Наше завдання

(Слова д-ра М. Снігуровича, голови Єпархіяльної управи БУКК, виголошене в часі радіопередачі Централі Українців Католиків).

* * *

Перед тим, як почну говорити про мету й завдання БУКК, хотів би я зупинитися над значінням католицької акції у системі Вселенської Католицької Церкви взагалі, а нашої Української Католицької Церкви зокрема.

Історія змусила нашу спільноту на рідних землях організуватися в церковних братствах задовго перед тим, як церква почала говорити про потребу світського апостоляту. Такі братства повстали в Україні у XVI та XVII століттях і вони через живу участь у церковно громадському житті врятували нашу Церкву та наш нарід від загибелі.

Коли ж порівняти обставини того часу в Західній Церкві, то побачимо, що тоді там і мови не було про яку-небудь співучасть світських чинників у житті Церкви.

Отож вже на початку XX століття приходить до радикальної зміни у поглядах на цю важливу справу. До того часу вірні мали сліпо слухати наказів церковної ієрархії та лише виконувати їх. Але на початку XX століття чим раз більше починають говорити про ролю так званого „Божого люду — мирян" у справах Католицької Церкви.

Церковна влада щораз більше звертає увагу на мирян та намагається притягати їх до співучасти у церковному житті. На тлі тих нових змін у церкві, приходить знаний II Ватиканський Собор, скликаний Папою Іваном XXIII, а закінчений Папою Павлом VI.

Отці Собору присвятили львину частину нарад цього собору справам мирян. Вони однозгідно рішили, що співучасть „Божого люду" у служінню церкві — у теперішні часи — конечна. У одній із постанов Собору кажеться, що без співпраці мирян Церква не може існувати. Багато звернень та постанов пороблено на тім Соборі в справі мирян.

На цей другий Ватиканський Собор приїхав також теперішній Верховний Архиєпископ Йосиф (Сліпий). Він підніс голос у справі жорстокого переслідування Церкви в Україні та порушив справу помісництва Української Католицької Церкви.

Одержавши призначення на Верховного Архиєпископа, він скликає Собор нашої Церкви. На цьому Соборі вирішується велика кількість справ, пов'язаних з потребами нашої Церкви в країнах поселення, а також багато уваги присвячується справам церковних організацій та цілому мирянському рухові. В одній з постанов собору говориться про завершення цього руху головною радою мирян.

Поставимо тепер перед собою усі ті події, які я попередньо згадав та задумаємося над тим, яке наше завдання як католиків, а особливо як членів БУКК?

Святим хрещенням ми — покликані до співучасти у винограднику Христовім. Бог покликав нас до громади Божого люду, дозволяючи нам освятитися Хрищенням. Ми всі — рівні. Таке саме це Хрищення дістав наш Папа чи наш Блаженніший і вони хоч найвище поставлені, не є вищими чи інакшими християнами, як котрий-небудь із нас. Св. Апостол Петро у своїм першім посланню так звертається до всіх вірних: „Ви нарід вибраний, царське священство, народ — святий люд, придбаний на то, щоб звістувати похвали того, хто вас покликав з темряви у дивне своє світло. Ви, колись не народ, а тепер народ Божий..."

Четвертий розділ конституції Церкви про мирян каже, що у Христовій Церкві є різні степені, різні служіння та різні покликання, одначе немає ані клясів, ані спеціяльних привілеїв.

П'ятий розділ говорить, що всі люди, що належать до містичного тіла Христової Церкви — покликані до совершенства покликатися на слова самого Христа. „Будьте совершені, як ваш Отець є совершений".

Святий Апостол Павло у своїм листі до Коринтян каже: „І такими з вас усякі були, але ви обмились, але ви освятились, але ви оправдались іменем Господа Ісуса Христа та Духом нашого Бога. Може хтось сказати, що святим може бути чернець чи єпископ, але не я — світський чоловік. Одначе це не так".

Бути святим, це не значить бути якимсь надзвичайним, але це значить бути християнином у повному значені цього слова. Чи священик, чи робітник, муляр чи адвокат, усі — освячені св. Хрищенням та усі — покликані до святости.

Через Хрищення ми стали членами Христової Церкви, а тим самим перебрали на себе відповідальність за долю чи недолю цілої Католицької Церки, а особливо за долю чи недолю нашої другої Української Католицької Церкви. Цю нашу відповідальність ми повинні проявляти не лише участю у духовному житті нашої Церкви.

Тепер уже замало лише ходити до церкви, брати участь у Богослуженні, приступати до св. Тайн, чи хочби брати участь у праці парафіяльних комітетів та цікавитися справами парафії. Тепер дії нашої праці мусять бути багато поширені. Ми мусимо брати живу та активну участь у церковно-громадських організаціях. Нам конечно треба продумати, до якої церковно-громадської організації ми можемо належати. Треба нам подумати, чи ми вступили в члени тієї організації, маючи на увазі добро загальне, чи, може, власне задоволення та власну славу?

Ми не повинні робити жадних експериментів зі заложенням нових організацій, а включитися в працю до добре випробуваних заслужених та вже існуючих організацій.

Як певно вже всім відомо, що від 1932-го року по цілій Канаді існує випробувана та заслужена організація БУКК. Її основоположники мали перед очима одну велику ціль — рятувати нашу рідну Українську Католицьку Церкву від загибелі, тут у Канаді. Гасло „Бог та Його Церква, нарід та наша спільнота тут в Канаді та в Україні", було провідним як в 1932-му році, таким воно залишилося й тепер.

БУКК не зійшов зі своїх принципів від самого початку існування аж по сьогодні. Дозвольте мені зацитувати декілька розділів зі статуту БУКК:

„Завданням БУКК є виховувати на засадах християнської моралі й етики українську спільноту в ділянках релігійній, національній і державній на свідомих, характерних мужів і діяльних членів Української Католицької Церкви й українського народу". Дальше кажеться, що БУКК повинен: „а) Вказувати українській спільноти шляхи доброго виховання й освіти, згідно з наукою Католицької Церкви; б) Притягати в свої ряди українську католицьку спільноту; в) Розвивати українську культуру плеканням української мови, пісні, музики, мистецтва і релігійно-національних звичаїв; г) Допомагати своїм членам і всій українській спільноті в їх економічному розвитку".

Багатьом відомо, кільки праці зробив БУКК через свої відділи при парафіях. Також добре відомий факт, що БУКК твердо стоїть на засадах помісности нашої Української Церкви та завершення її Патріярхатом. Усі знають, що гостиною Блаженнійшого у нашій Єпархії займався БУКК. БУКК не занедбав також і суспільно-громадського сектора та бере живу участь в організації КУК. Тепер у на-

(продовження на стор. 7.)

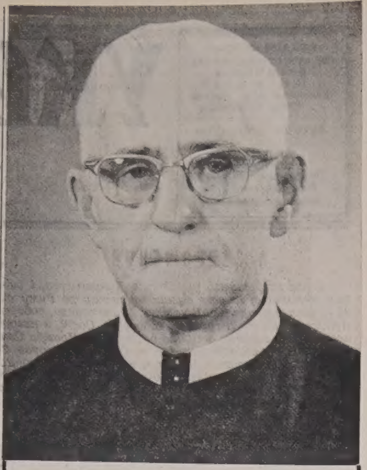

Бл. п. о. Веніямин Бараник ЧСВВ

✝

О. ВЕНІЯМИН ВАСИЛЬ БАРАНИК ЧСВВ
ВІДІЙШОВ НЕНАДІЙНО У ВІЧНІСТЬ

в Мондері, Алта, вбитий проїздним автом, на дорозі між манастирем і церквою, вечером дня 31-го жовтня ц.р. — Покійний мав 74 роки життя, монашого життя 49 років, священичого служіння років 42. Роджений у Лютовиськах (Самбір, Західня Україна), до Канади приїхав на місійну працю до Мондеру, 16-го жовтня 1933 р. (40 літ тому). Головніші його уряди в василіянськім чині: учитель новіціяту в Мондері, в роках 1935 — 1941. Був дві каденції протоігуменом оо. Василіян Канади — Америки, роки 1941-1948. Опісля працював в Мондері й околиці, в Ґримсбі (Онт.), Ванкувер. 1964 р. стає членом Наук. Тов. ім. Шевченка. 1965 р. переноситься до Едмонтону, де працює при парафії св. Василія В., до 1971 р. Знемощілий й виснажений працею, відходить тоді до Мондеру, де до останнього дня життя ще ревно допомагав у парафії.

Нещастя сталось на очах численних парафіян, що якраз виходили тоді з церкви. Перевезених наперед до мондерського шпиталю, відтак амбулянсом до Едмонтону, в дорозі не відзискавши свідомости, віддав свою душу в руки Господа.

Вечірню похоронну Богослужбу відслужено в понеділок, 5 листопада в церкві св. Василія. Архиєрейську заупокійну св. Літургію відслужив у сослуженні протоігумена о. В. Підскальнюго ЧСВВ та чернечого й епархіяльного клиру в церкві св. Петра й Павла в Мондері Преосв. Владика Ніл в вівторок, 6 листопада.

Тлінні останки покійного зложено на чернечій частині мондерського цвинтаря.

Про його похорони помістимо допис пізніше.

ВІЧНАЯ ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПАМ'ЯТНИКИ

з мармуру та граніту, в різних бажаних видах — хрести, плити — та нагробні плити з написами в усіх мовах. Найкращий матеріял, гарантоване виконання, найнижчі

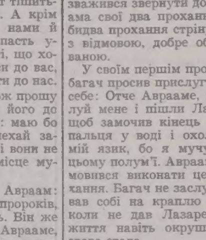

ціни, скора доставa до всіх місцевостей Алберти.
Жадайте дарових ілюстрованих каталогів.
М. Андріїв
DOMINION GRANITE MEMORIALS LTD
13327 - 97 St., Edmonton Tel.: 476-2176

З АЛБЕРТСЬКОЇ ЛЕҐІСЛЯТУРИ

ІВАН БАТЮК, ПОСОЛ

У тижні 15 жовтня Леґіслятура розпочала працю новими законопроектами. Одним з них — це закон про допомогу старшим громадянам. Закон додасть 10 дол. тим, котрі отримують старечий додаток.

Було багато розмов про зростаючі кошти харчів, бо в минулому місяці це становило 2.9%. Це число показує загальну підвишку коштів, хоч треба зазначити, що в поданий процент входять рахунки ресторанної їжі і т.д.

Немало часу зайняла дискусія над умовами збору збіжжя й асекурації. Є чим турбуватися, бо жнива ще не скінчилися в багатьох частинах провінції. Ці труднощі можнаби влегшити кращим використанням асекурації й тим, що число асекурованого збіжжя збільшилося. Міністер рільництва запевнив Леґіслятуру своїм заміром стрінутися з федеральним представником рільництва, якщо буде потрібно призначити фінансову допомогу. Міністер, як і відділ сільського господарства також звернув увагу на вищу ціну збіжжя, яка спричинилася до збільшення продажу вигодованих свиней.

Міністер для справ землі й лісів повідомив, що реченець полювання на фазанів буде скороченим. Майже всі члени Леґіслятури погодилися з цим, бо коли було знесено обмеження на полювання цих птиць кілька років тому, число фазанів тепер дуже зменшилося й є загроза, що вони зовсім вигинуть. Зменшення числа фазанів дуже помітне в околиці Брукс.

Обговорювалася справа зміни закону відшкодування для робітників. Посол зі Спірит Рівер — Фейрв'ю ніби то погоджувався з цею зміною, але можливо тому, бо п. Р. Джама, предсідник ради відшкодування для робітників, то колишній соціялістичний кандидат.

Удруге прочитано проєкт закону про допровадження газу на фарми. На газопроводи призначено 116 мільйонів дол. тим 20% албертців, які ще не мають змоги ним користуватись. Ця програма є частиною загальної урядової політики, щоби скріпити економічно фарми. В моїх минулих звітах я подавав деякі напрямні цього закону, точніше, я про це говорив минулої весни, коли цю програму ми вперше оголосили. П. А. Диксен, спікер Леґіслятури в попередньому уряді, заявився проти закону, аргументуючи, що є газ пропейн і уряд не повинен допомагати в допровадженні природного газу фермерам. Почувши це, нам стало ясно чому фармери за попереднім урядом мали стільки труднощів, бо ставлення уряду Сошел кредит не могло бути дуже прихильним для фармерів. Було б справедливо, якби фармері мали ті самі можливости користування природним газом, що їх тепер мають більшість албертців. Хоч газу пропейн легше набути, але він має свої недоліки. По перше, взимі коли дороги забиті снігом, неможливо довозити газу пропейн і може недостати газу. По друге, мороз міг би згустити цей газ, а то получене з небезпекою вибуху. На кінець, треба подумати й про високу ціну газу пропейн. В Алберті є багато газу пропейн і треба буде знайти нові способи, як його зужиткувати.

Було багато дискусій перед другим голосуванням над зміною закону щодо фонду слушної нагоди в Алберті й, як звичайно, деякі з послів суспільного кредиту і п. Нотлі сказали, що розділення бюр і їхнє перенесення із великих міст провінції — не є практичним. Я думаю, що ми повинні поширити таку децентралізацію й тим запевнити добробут фармерських околиць провінції. Я занотував собі назви тих підприємств індустрій в моїй окрузі, які скористали з цього фонду. На примір, „Гайлендс продюс поултрі" являє собою першу таку промисловість на цілу Канаду третю у цілому світі.

Усі ми дуже заскочені незупинно зростаючими коштами суспільної допомоги. Я думаю, що нам буде треба якось заохотити громадянство до того, щоби кожний сам себе утримував, замість того, щоби уряд це робив суспільною допомогою.

Варто згадати, що минулого року з 126 траґічних випадків їзди моторовими санками в Канаді, ні один не стався в Алберті. Наша провінція не мала ні одного такого випадку зі всіх провінцій в Канаді правдоподібно тому, що в нас суворо заборонено їздити такими санками по головних і бічних дорогах.

Міністер рільництва подав офіційно до відома нову програму, яка стосується робітничої допомоги при плеканні худоби. Якщоб цей проєкт був уведений в життя, стало б менше безробітних й частинно безробітних на албертських фармах, була б загальна заохота збільшити годівлю худоби та збільшити число тваринних фарм, які тоді достачали б значно більше потрібного м'яса. У новій програмі уряд вживатиме заходів, щоби допомогти в фінансуванні робітників, затруднених при цих проєктах. Фармері, що будуть брати участь у цій програмі зможуть зачисляти свою працю, працю своєї родини, чи яких будь інших працівників у своїй громаді. Окружні бюра рільництва будуть приймати внески зацікавлених фармерів. Звернення видатків на фінансування годівлі худоби буде платитися кожному фармерові в такий спосіб: найбільше 50% коштів цілого проєкту, або 2,000 дол., залежно, що менше. Проєкт мусить закінчитися перед 30 квітнем 1974 р.

—o—

БУДУЄМО ДІМ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

ДО ТЕПЕР ВПЛАТИЛИ:

(Продовження)

(В дужках повна дотеперішня пожертва)

По 600.55 дол.: Павлесса, М.

По 500.00 дол.: Подложняк, В.; Блищак, Н.; Сисак, Г. і О.; Українська Кредитова Кооператива — Едмонтон; Ґреґорі і Снайчук (Адвокати);Шалева, В. (1,000); Саміла, М.; „Українські Вісті" (кредит за оголошення).

По 400.00 дол.: Британ, М. (500).

По 300.00 дол.: Чупіль, С.; Рибак, М.

По 250.00 дол.: Ільків, Д. (1,000); Брода, О. і С. (500); Мацевко, С. (500); Черненко, інж. Ю. (260).

По 200.00 дол.: Поточняк, В. (200); Бурбела, Мих. (500); Будний, В.; Левита, М. (400); Думанський, В. — Бойл, Алберта (300); Іськів, М. (700); Лукіянець, С. (500); Поренчук, В. і М. (500); Муринка, Д. (500); Саланчий, П. і М.; Логін, І. і Е. (500).

По 150.00 дол.: СУМ — Вінніпеґ, Ман.; Березович, Р. (450)); Кузьо, Н. (500).

По 100.00 дол.: Микитів, С. (300); Радьо Віра, Радьо, Д. (700); Козак, Параскевія, Патан, Марійка (бувша королева СУМ); Пилипко, П.; Зинич, Т.; Зинич, Р.; Кучаба, М.; Голуб, І. (300); Миронюк, Г. (200); Бодмарук, М. — Мирнам, Алберта; Бабяк, В. (200); Костів, А. (200); Шотило, Ю.; Кравців, В.; Чеховський, Я. (600); Снозик, І.; Басараб, М. і К. (450); Гавриш, В.; Гавриш, Н.; Кузьма, А.; Романків, Г. (500).

По 80.00 дол.: Шмігельський, М. (600).

По 70.00 дол.: Гонтарик, П. (150); Соробей, Ліда (220).

По 50.00 дол.: Гатала, М.; Чорний, К.; Патан, Я.; СУМ — Велланд, Онт.; Літепло, І.; Червоняк, В.; Візнюк, Юстина.

По 40.00 дол.: Коржак, С. (100).

По 26.78 дол.: Стадник, І. (129.91).

По 25.00 дол.: Цибак, А. (500); Лєвіцкий, М. (50); Коновалець, І. — Смокі Лейк, Алберта; СУМ — Едмонтон з 50-ліття п-ва Т. Фаликів (109.25).

По 20.00 дол.: Петрик Анна — Смокі Лейк.

По 15.00 дол.: Яременко, проф. С. (130).

УВАГА!

НОВІ – МОДЕРНІ ДОГІДНІ ЗАЛІ

Одна на 600 осіб, друга на 200 осіб, третя на 100 осіб – до винайму на весілля, товариські та родинні прийняття та інші нагоди.

За ближчими інформаціями телефонуйте по 6-ій годині вечора на ч.: 478-4881

Догідне паркування на 1,000 автомобілів.

ВВІЙДІМ У ХРАМ!

Українська католицька парафія св. Володимира і Ольги в Чікаго перейшла в неділю, 14 жовтня до власної нової церкви, що її збудовано коштом одного й пів мільйона долярів. З тої нагоди поет Роман Завадович написав вірш, який тут передруковуємо за „Церковним Вісником, що його видає вищезгадана парафія. Ред.

Ввійдім у храм, що вчора був ще мрія,
Що видивом з'являвся нам у сні,
Сьогодні ж, мов від чарів чародія,
Зазолотів, мов квітка навесні.

Ввійдім у храм, де на святім престолі
Царює Той, що в дні жорстокі-злі
Віддав життя, прийнявши муки й болі,
Щоб не вмирала Правда на землі.

Ввійдім у храм, де білі серафими
Під луками розспіваних склепінь
Приносять Богу величальні гимни,
Що їх віків не проковтнула тлінь.

Ввійдім у храм, що поглядом надії
З-між сірих мурів дивиться у світ,
Що із-за моря Юрові й Софії
Передає братерський свій привіт.

Ввійдім у храм, де ревно-сумовито
Шепоче спогад казку давніх днів
Про церківці між срібних стріх із жита
В вінку зеленім лип і ясенів.

Ввійдім у храм, що голосом могутнім
Скликає всіх, що серцем ще живі,
За скарби духа предків незабутніх
Постояти при чесній хоругві.

Не розгубім цих скарбів по дорогах!
Це Божий дар, небесна ласка нам!
Отим шляхом ідім до перемоги,
Отим шляхом ввійдім у Божий храм!

Роман Завадович

Жовтень, 1973

* * *

Українці Католики в Чікаго ввійшли до своєї нової церкви

СВ. ВОЛОДИМИРА Й ОЛЬГИ

— Створена тут у 1968 році українська католицька парафія св. Володимира й Ольги за 5 років існування, при відданій праці і жертвенности коло 1,000 родин (3,500 парафіян), розбудувала багатогранне парафіяльне життя і побудувала свій власний величний храм Божий, коштом 1½ мільйона долярів.

На протязі першого свого п'ятиріччя парафія користувалася українським православним катедральним собором св. Володимира. Перехід до власного храму відбувся в день свята Покрови Пресв. Богородиці в неділю, 14-го жовтня 1973 р. з участю українських католицьких і православних священиків та вірних обох віровизнань.

Вранці о год. 8-ій в православному соборі св. Володимира спільний благодарственний молебень відправили оо. душпастирі парафії св. Володимира й Ольги — о. крилошанин П. Джулинський і парох о. М. Бутринський та гості: крилошанин о. Б. Смик з Ютики, Ню Йорк, крилошанин о. В. Тарнавський з Едмонтону, Алта, о. М. Старух з Мілвілу, Н. Дж. та настоятель православного собору протопресвітер о. Ф. Білецький. Співав хор православного собору. Слово подяки виголосив о. крилошанин П. Джулинський, прощальне слово о. протопресв. Ф. Білецький, а на закінчення обидва проповідники обмінялися поцілунками.

Після молебня відбувся процесійний перехід до новозбудованого католицького собору св. Володимира й Ольги. В поході з процесіями православного і католицького соборів йшло 2,500 учасників, в тому парафіяльна молодь з хоругвою, всі місцеві й довколишні Осередки СУМА з прапорами і власною оркестрою, пластова молодь з прапором, українські комбатанти з прапорами, парафіяльні організації з коругвами, вівтарська дружина, духовенство, церковний хор „Прометей", парафіяни і гості. Впорядчиками під час походу були члени місцевої Станиці кол. Вояків І УДУНА. Під час походу напереміну оркестра СУМА під керівництвом М. Голіяна грала, а хор з вірними співав релігійні пісні. На зарядження пароха польського латинського костеля, біля якого переходила процесія, ввесь час під час походу дзвонили дзвони, подібно як дзвонили вони також на православному соборі св. Володимира і на сусідній словацькій церкві.

В соборі св. Володимира й Ольги не могли вміститись усі учасники, кількість яких збільшилася до понад 3,000 осіб. Церемонії і відправи з церкви для глядачів на зовні передавалося 2-ма телевізійними апаратами.

В церкві, за благословенням Владики Ярослава Габра, відбулась спершу церемонія посвячення престола, на якому докладено кивот з антимісом, що його передав Святитель собору Блаженніший Йосиф. Після посвячення престолу відбувся ще передбачений церемонією трикратний процесійний обхід довкола собору. Першу св. Літургію відслужив перший парох парафії о. крилошанин П. Джулинський в сослуженні крилошан: о. М. Старуха, о. Б. Смика, о. В. Тарнавського, о. рад. Л. Кусого з Лондону, Онт., о. Е. Пількова з Манітоби, о. В. Осташа з Рочестеру, Н. Й. Дияконував о. І. Кротець. Співав мішаний хор „Прометей" під управою Р. Андрушка. Проповідь виголосив о. Л. Кусий, кол. душпастир парафії. Богослужебними церемоніями проводив о. парох М. Бутринський.

На закінчення урочистостей входу в храм в авдиторії собору свв. Володимира й Ольги відбувся бенкет подяки. В авдиторії при столах могло засісти лише коло 600 осіб. Бенкет відкрив промовою головний радний парафіяльної ради д-р О. Фаріон, а проводив бенкетом о. парох М. Бутринський. Головним промовцем на бенкеті був від будівельного комітету д-р В. Старух. Між позамісцевими учасниками врочистостей були проф. М. Чубатий, декан УКУ, проф. Ю. Фединський, голова Асоціяції українських американських професорів університетів, представники нової парафії з Клівленду та інші й представники посадника міста та губернатора стейту. Згадати б, що новозбудований храм проєктував архітект інж. В. Корсунський з Міннеаполісу.

При нагоді врочистостей входу в храм жертвенні парафіяни склали на закінчення будови собору понад 50 тисяч дол.

(„Свобода")

—o—

Короткі вістки

► **В США працюють над** новою серцевою батерією, що буде виготовлена з урану й зможе працювати незмінно через 10 років. Вона коштуватиме 4,800 долярів. Теперішні батерії коштують 1,000-1,500 долярів, але їх треба міняти що два роки.

► **Фідель Кастро заявив,** що Куба вислала арабським країнам лікарів та фельшерів, які будуть потрібні тепер в часі ізраїльсько арабської війни.

► **Найстарший бровар є** в містечку Вайгенстепен в Німеччині, його основано 1040 року.

ПОЛТАВА

Історична повість (8)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

І. НАД ДЕСНОЮ

Вивели виновника, підняли крату і замість кровожадного тигра, вибігла з погребу вівця, котра спокійно приступила до виновника і лагідно дивилася на нього. Розгнівана цісарева побігла до мужа, нарікаючи на афронт. Але цар заспокоїв її кажучи: „покарали ми його по гадці нашого закону; ошукав він тебе і ми ошукали його".

Войнаровський не відповів нічого, а гетьман говорив дальше. „Хто без гріха, хай каменем кине на них. Я не можу. Безталанний Батурин не дозволяє мені. Хібаж не втікали ми від нього за Десну?"

„Це друге діло. Ми перейшли".

„Не в словах річ, а в речі. Цілі покоління навчилися переходити з табору в табор, з держави в державу, з одної протекції під другу і якже тепер карати синів за те, що їх батьки навчили? Цеж у нас стало не звичкою, а прямо законом. Пригадай собі, що було за Виговського, за Юрася, за Дорошенка. Не так скоро забудеться воно. Не зброєю, але милосердям і добротою рад би я правити своїми людьми, кажу тобі".

„А зрозуміють вони ваші інтенції, Милосте Ваша?"

„Це вже не моє діло. Та як воно й не булоб, не хочу, щоб Мазепа оставив по собі славу кровожадної людини". А зітхаючи важко додав.

„Досить мені смерти Василя Леонтієвича. Багато дав би я за те, щоби він голови своєї не позбувся і свідком мені Бог, що кров його не на мою совість паде".

„Покійний Василь Леонтієвич числив на царську ласку і справедливість".

„І перечислився, як не один перед ним і мабуть не один після нього... Але скажи ти мені, Андрію", — перейшов нараз гетьман на іншу тему. — „Чого це наша собака прибігла за нами?"

Войнаровський не надумуючись, відповів: „Вірність пригнала її до свого пана".

„Певно, що пси вірнійші від деяких людей, бо на те вони пси а не люди, але якже це сталося, що вона своїх малих щенят лишила?"

„Може хто побив і не мала вже чого в Батурині пильнувати, так до нас прибігла".

„Отсе мені якраз і не дає спокою. Побив, кажеш, хтось її щенят. Свої люди цього не зробили. Боюсь, чи там уже не хазяйнує ворог, чи на Гончарівці вже й моїм собакам не роблять кінця. Мовляв: годі по конях, так хоч по оглоблях. Не дістали Мазепи в руки, так знущаються над усім, що було йому близьке й любе, навіть над його собаками!"

Мушка, казав би ти розуміла, що про неї мова, піднялася, поклала голову на коліна свого пана і слізно дивилася в його очі, ніби просила чогось. А побачивши, що пан не слухає її прохання, повернулася до сходу і стала довго і жалісливо вити.

Войнаровському мороз пішов по спині, а гетьман гладив Мушку по голові, приговорюючи: „Чогож бе ти, глупа собако, чого? заспокійся. Бачиш, не можу нині йти. Підожди, вернемо, вернемо в Батурин". Собака взяла хвіст під себе, пішла в куток за піч, і положилась, зітхаючи глибоко як чоловік.

Гетьман встав і пустився по хаті. „Карати, кажеш утікачів..... Нічого лекшого як карати, а важко довести до того, щоб карати не було треба..Ціле життя тепер це одна велика кара, одно знущання...... Батурина забути не можу...... Чуйкевич тут?"

„Я його бачив перед хвилиною".

„Значиться не спить. Я загалом не знаю, коли він спить. Поклич його до мене".

Войнаровський подався у покої сповнити приказ гетьмана. Гетьман підступив до вікна.

„Заграва,.... чи свитає?" І прочищував шибки, щоб впевнитися, чому це далеко за Десною на сході таке руде, мерехтливе небо.

„Невжеж це Батурин пала? Неможлива річ, щоб його Меншіков так скоро добув. Яж залишив там Кеніґзена з сильною гарматою і хороброго Чечеля з кріпкою та певною залогою, муніції і фуражу вдовіль; що за біда? Алеж знову від спалених сіл такої луни не булоб, цеж ґорить великий предмет, ясно бачу...."

Увійшов Чуйкевич. „Підеш у табор і добереш не дурного охотника, людей не більше пів сотні, хай ідуть у напрямі Батурина. Може довідаються; що з ним чувати, а може якого язика по дорозі зарвуть. Тільки ватажник, щоб мені був не з дурних і не з молодиків. Це екскурсія не легка, бо Москалі, як гончі собаки ганяються кругом нас, треба пильно вважати, щоб не попастися їм у руки".

„Ваша Милосте, дозвольте мені піти", — просив Чуйкевич, „я хоч не такий то досвідчений вояк, але постараюся вдоволити Величність Вашу".

Чуйкевичеві прийшло до голови, чи не довідається він чого про Мотрю, а може зустрінеться з нею, бо хто зна, що сталося з батуринцями, чи не вихопилися з городу і не втікають до Десни, а за ними Москаль.

Гетьман надумувався хвилину. „Ні, тебе хочу мати при своїм боці. Требаж мені нині вірних і певних людей. Між сотниками охотника знайдеш. Між добрими козаками на таке діло все охочі знайдуться".

Чуйкевич поклонився і вийшов.

Казав собі привести зі стайні два коні, взяв одного з осавулчиків-стойчиків (уживали їх до посилок по військових установах), і подались до господи край села, у якій залюбки збиралися сотники й сотенна старшина.

IV.

З почорнілого димаря на високій стрісі Веклиної господи стовпом валив дим. Вікна, хоч поприслонювані кируном (дешева матерія), пропускали світло на тин і на вулицю. Брама була зачинена, і нікого не впускали. Кругом господи бігали Бровки та Ляпки, кунделі степової породи, придбані хазяйкою не так для краси, як більше для вірности і страшенної злости. Якщо вони пущені із увязи, то до господи не приступай.

Господа була велика. По двох боках світлиці, між ними сіни, від двора прибудівка, а там ще стайні на коні та заїзди для возів. В світлицях чистота, якої і голяндська хазяйка не посоромиласяб; всьо вимите, витерте, аж блищить. Де хочеш, можеш безпечно сісти і вигідно облокотитися на стіл, не боячись за свій лудавний жупан, а то й за сріблоглавий.

Хоч козаки в Гірках не довго ще стояли, а вже сотенні старшини до Векли як бжоли до медяної квітки злетілися. Особливо старші сотники, котрим денебудь не годилося заходити. Бували й деякі з молодих сотенних осавулів, що маючи вдовіль гроша, могли із своїм начальством товаришувати. У Векли всі були рівні і вона, годиться це сказати, всіх рівно почтиво вгощала, не зважаючи в кого гаманець товстий, а в кого ні. Тому то й жартували собі панове сотники, кажучи: „до церкви, як хочеш, а до Векли мусиш". Тягнуло їх туди і питво гарне і вариво смачне і отся охайність, яку так любить козак, наскучивши собі бруд та невигоду походного життя.

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ❖ Виходить щочетверга в Едмонтоні ❖ Видає Спілка „Українські вісті".

Published every Thursday in Edmonton ❖ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ❖ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

Ukrainian News, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

КОМЕНТАР

„ТРЕБА ВРЯТУВАТИ ДУХОВУ СПАДЩИНУ!"

Петро САВАРИН

Сьогодні подаємо першу частину промови адв. Петра Саварина, яку він, як один з головних промовців, виголосив на пленарному засіданні Світового Конгресу Вільних Українців в Торонті, 3 листопада ц.р. Решту його промови надрукуємо в двох чергових числах „УВ".
Редакція

* * *

Ніхто не може стати перед таким збором, як цей, без глибокого зворушення і великого почуття відповідальности за те, що скаже, за те, чого не скаже, а найбільше за те, в чому помилиться. Я не маю ілюзій, бо я не Мойсей, якому дано вивести свій народ з неволі, а звичайний собі член української спільноти, тай то недосконалий. Подати методи збереження української національної спільноти і розвитку культурно-суспільного життя українців в країнах їхнього поселення за 45 хвилин — річ ледве чи можлива. Втішаю себе тим, що відповісти на питання, **як зберегтися меншості у морі іншомовних більшостей** неможливо під час одного конгресу навіть такому поважному зборові, як цей. Я буду щасливий, за словами бл. п. Івана Сирника, „коли питання, які висуну, зродять нові думки щодо справ, від яких залежить наше майбутнє". Час дозволяє тільки на загальні висновки з деякими прикладами, їх треба буде продискутувати на конгресі ,а розроблять їх опісля люди, які мають на те кращі дані за мене.

Особисто — я вірю в СКВУ. Інакше я б тут не був. Українці поза межами України стоять постійно перед великою небезпекою, небезпекою втрати національної субстанції, фізичної і духової. На мою думку, саме цій небезпеці був присвячений І СКВУ, який був тільки організаційним, і цей наступний, який, як знаємо, має бути частинно організаційним, а частинно вже й дискусійним. Я вважаю, що сьогодні ми робимо черговий крок на шляху до вершинної координації і консолідації наших сил поза Україною, з метою зберегти себе фізично і духово у вільних країнах світу. Песимісти, вказуючи на наші втрати, скажуть, що такий конгрес немає сенсу, але я вважаю чудом те, що ми тримаємося так, як тримаємося, і взагалі, що ми стільки **здобули,** а не те, що ми стільки втратили! В організації, в методах, способах — велика сила, але ще більша сила таки в духовій сфері. Цей конгрес — це живий доказ, що духа нам не бракує.

Народ-нація — це в першу чергу люди, далі — історія, минуле, яке їх нерозривно в'яже, і врешті, територія ,земля. Нам, поза межами України, бракує одного складника — території, та, на щастя, він — не головний. В модерні часи високої мобільности і високо-розвинених середників комунікації, без цього чинника можна обійтися. Прикладом можуть послужити жиди, які тисячі років існують без території. А втім ми маємо територію в країнах нашого поселення, яку ми здобули своїм потом і кров'ю так, як і наші співгромадяни. В країнах нашого поселення ніхто не вбиває нас, не нищить наших церков, не панує над нами ні батогом, ні ціаганом, словом — ми не „чайкою при битій дорозі", а вільними людьми, і здебільшого маємо ті самі можливості, що й інші. Початки були тяжкі — це правда, але вони вже за нами. А втім початки в цих країнах ледве чи можна рівняти до періоду монгольських навал на наші рідні землі, чи до часів татарсько-турецького лихоліття, не згадуючи вже про плянований геноцид чи асиміляційні тиски під окупаціями Росії, Польщі, Мадярщини чи навіть Румунії. А ми їх пережили. Хтось, десь, в якийсь спосіб передавав вічний вогонь новим поколінням, і, як не як, є нас під сучасну пору понад 50 мільйонів у світі. Не рахуючи яких 10 мільйонів українців, які живуть в СССР поза Україною, у вільному світі є нас майже два і пів мільйона, дуже поважне число, достатнє, щоб вдержатися.

Мішані подружжя — наша загибель. Мені бракує слів, щоб висловити весь трагізм ситуації, в якій знайдемося поза межами України, якщо не зупинимо або бодай не сповільнимо мішаних подруж. Мольбами, прозьбами, грозьбами, всякими можливими способами. На мою думку — збереження фізичної субстанції чи не важніше за збереження культурної ідентичности, і над затратою її треба так плакати, як плакав колись Христос над долею Єрусалиму. Кому передамо спадщину нашу, коли фізично розпливемося? Мішані подружжя — це властиво самогубство народу, рішальний крок до денаціоналізації. Культуру часто можна відродити, посилити чи поширити, але як повернути тих, які фізично, втопляться в чужій крові? Тому мішані подружжя треба засудити, процесові мішаних подруж скрізь і, все протиставитися, а подружжям українців з українцями треба сприяти чи то через подружні бюра типу „МЕТА", чи всякі референтури, резолюції, проповіді, кампанії, студії тощо. Наші релігійні і громадські проводи, наша ціла спільнота, не мають більшої проблеми, як саме проблему мішаних подруж і повинні на них звернути найбільшу свою увагу, бо інакше все, що ми робимо — на довшу мету немає сенсу. На жаль, в нас досі

(закінчення на стор. 5.)

Вісті з Едмонтону

УКРАЇНСЬКЕ ДОШКІЛЛЯ В ЕДМОНТОНІ

Д-Р БРУС БЕЙН ПРО „ДВО-МОВНІСТЬ"

Д-р Брус Бейн з відділу психології на Албертському університеті, після дев'ятимісячних дослідів над дво-мовністю сказав так: „Дво-мовні діти скоріше сприймають лекції, більше вирозумілі й вміють краще висловлюватися. Мають кращу пошану до себе й до цілого світу. „Знаючи дві мови", вони є збагачені культурно.

ЧИ ВАША ДИТИНА ДВОМОВНА? ЧИ ВИ ВЧИТЕ ДІТЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ? ЯК ЩО НІ, ТО ТЕПЕР МАЄТЕ НАГОДУ ДАТИ ДОБРИЙ ПОЧАТОК СВОЇМ ДІТЯМ В РІДНІЙ МОВІ, ПОЧИНАЮЧИ ВІД **САДОЧКІВ.**

Українські садочки-передшкілля, які до тепер були зорганізовані батьками й оплачувані батьками, дістануть допомогу від Албертського провінційного уряду.

Щоби це увійшло в силу, ми мусимо негайно зорганізувати українські садочки передшкілля, й **до першого грудня, 1973 року почати науку.** Наука буде провадитися в державній чколі під управою кваліфікованих учителів, по три годині денно через п'ять днів. (Це не заперечує далі існувати парафіяльним Садочкам й вписувати туди діточок від три з половиною до чотири з половиною років.)

На цей перший початковий „садочок-пертдшкілля" в державних школах, ми мусимо вписати сотню діточок від Сепаратної шкільної системи, а сотню діточок від Публічної шкільної системи від чотири з половиною до п'ять з половиною років, або ті діти, які почнуть першу клясу у вересні 1974 року.

Обов'язок усіх наших парафій й організацій є частинно оплатити кошта транспортації авто-бусів і учителів цього садочка **на цей рік.** Якщо ми це зможемо доконати, то починаючи з вересня 1974-го року, Албертський провінційний уряд перебере всі кошта на себе.

У розвиненню цих садочків-передшкілля, як у сепаратних, так і у публічних школах допоміг нам шкільний закон, з квітня 1971-го року, який дозволяє навчання в інших мовах, як англійській та французькій у кожній клясі. По закінченню цих садочків-передшкілля, діти можуть перейти до першої кляси в якій приблизно пів дня навчання буде в українській мові, а половину дня в англійській мові.

Щоби це все вдалося нам осягнути, треба, щоб молоді батьки почували себе до обов'язку вписати дітей до українського садочку в цьому часі.

Албертський уряд готовий відкрити три-річну двомовну клясу (себто українську-англійську) починаючи від першої кляси. Уряд уплатить перевіз дітей автобусами й допоможе у приготованню матеріял і в. підручників для цих кляс, як також встановить українського вчителя чи вчительку в міністерстві освіти, що буде кермувати цею справою.

Отже, всім нам ясно, що уряд йде нам на зустріч з допомогою але питання є: **Чи ми самі собі готові дати поміч у вербуванню діточок до цих шкіл?** То є небувала нагода, якої ми так всі домагалися. Чи вона коли повториться? Ледви, тому киньмося всі до праці. **Пустимо цей садочок у рух тепер бо завтра може бути запізно.** Пишіть до голови садочків Марії Фляк, 502, 9903 - 104 Ст., Едмонтон, Тел. 424-3703. Домовляйтесь телефонічно з сепаратними школами на 422-7548 або 454-2921 або 476-4553; з публічними школами на 454-1894 або 434-5316 або 487-1451.

Комітет українських сепаратних і публічних садочків

Віче в справі двомовности

Віче в справі двомовности відбудеться в приміщенню авдиторії будинку студентського об'єднання (114 вул., 89 аве.), Албертський університет, в понеділок, 12 листопада 1973 р. о год. 8.30 вечора. Головним бесідником буде д-р Б. Бейн, проф. відділу педагогічної психології, Албертський університет.

Членами панельної дискусії будуть:

1) М. Л. Бружеру, наглядачка модерних мов (Рада сепаратних шкіл Едмонтону)

2) Дж. П. Джовз, наглядач модерних мов (Рада публічних шкіл Едмонтону)

3) Д-р М. Б. Лупул, професор Педагогічного факультету при Албертському університеті

4) М. Фляк (предсідниця), президентка Українського мовного товариства

Після панельної дискусії відбудеться загальна дискусія й слухачі зможуть користуватись мікрофонами. Спонзорами віча є Українське мовне товариство та Український клюб студентів Албертського університету.

Програма фестивалю ансамблю „Черемош"

П'ятниця, 16 листопада 1973 р. в готелі Мекдоналд:
год. 6.30 веч. „коктейл"
год. 7.30 веч. бенкет

Під час бенкету виступ співачки п-ні І. Карасевич і показ історичних жіночих постатей України IX-XVII стол. в тогочасних одягах.

По бенкеті танцювальна забава-баль „Черемоша". Оркестра п. В. Чорновола.

В неділю, 18-го листопада 1973 р. в долішніх залях Ювілейної авдиторії від год. 3-ї попол. до год. 7-ї веч. будуть відкриті виставки:

1. кераміка: п-і О. Манастирська,
2. українські почтові марки: — п. О. Кукіль,
3. українські гроші: — п. Войтів,
4. виставка ансамблю „Черемош" з його виступів.

О год. 8-й веч. в головній залі Ювілейної авдиторії концерт ансамблю „Черемош" з виступом співачки-гості п-ни І. Карасевич. Ансамбль виведе українське народне весілля та інші танки.

Квитки на бенкет можна набувати в членів ансамблю і членів батьківського комітету, як також в Українській Книгарні, й перед бенкетом при дверях.

Квитки на концерт просимо набувати в крамниці Гадсон Бей 102 вул. Джеспер Аве. і в Українській Книгарні 10205 - 97 вул.

За ближчими інформаціями дзвоніть до Люби Войко — 426-8082.

Дирекція Дому Української Молоді, ім. ген. Романа Шухевича-Чупринки В ЕДМОНТОНІ

запрошує українське громадянство на святочне відкриття й посвячення новозбудованої домівки (9615 - 153 Аве.), що відбудеться в днях 10 і 11 листопада, ц.р.

В програмі:

Субота, 10 листопада, год. 3.00 по пол. — Реєстрація і вписування до пропам'ятної книги.
год. 4.30 — Відкриття й привіт прем'єра Алберти П. Логіда
год. 4.45 — Молебень і посвячення — Преосв. Ніл Саварин у сослуженні священиків.
год. 6.00 — Святочний бенкет
год. 8.00 — Товариська забава

Неділя, 11 листопада, год. 12.00 — Служба Божа в катедральному храмі св. Йосафата;
год. 3.00 по пол. — Святочний концерт.

Гостям будемо дуже раді.

Дві мови кращі від одної

Надя РУДИК

„Учні з двомовним навчанням мають перевагу над тими учнями, яких вчили тільки одною мовою" — заявила п-і М. Л. Бружеру, наглядач модерних мов при Раді едмонтонських сепаратних шкіл. „Вони краще виконують певні завдання й одержують значно вищі оцінки на університетських студіях."

Річна конференція Українського мовного товариства відбулося 13 жовтня в приміщенню Албертського університету в Едмонтоні. П-і Бружеру додала що „ми збавляємо учнів не тільки культурної, але й пізнавальної здібностей тоді, коли ми не турбуємося навчанням мов у середніх школах".

Щоб помогти в навчанні української мови на рівні початківця чи учня з невеликим знанням української мови розвинено багато нового матеріялу, як ось на примір: загадки-хрестиківки, усні й структурні вправи, практичні книжки для писання, фільми, звукові ленти (тейпс), діяпозитиви з певною темою, матеріяли на прозорому папері для висвітлення, телевізійні програми на ленті (відео-тейп) й плити.

Приріст на університеті в українських курсах „частково відзеркалює бажання членів молодої ґенерації зберегти найголовнішу частину своєї культурної спадщини — рідну мову родичів і предків" — сказав д-р Г. Шаршмід, предсідник відділу Славістичних наук при Албертському університеті.

„Реєстрація на рік 1973-1974 в українських курсах є найвищою в історії існування відділу від 1940-их років". Проф. Шаршмід сказав, що головною метою відділу є охопити й зацікавити українськими курсами тих студентів українського походження, які студіюють при других факультетах університету. „Члени відділу стараються укладати більш цікаві й заохочуючі курси для студенства без того, щоби академічний рівень навчання знижився".

Директори середніх і нижчих шкіл, як і персонал при Раді публічних шкіл готові прикласти всіляких зусиль щоби існувало послідовне навчання другорядних мов, зокрема української. Рада публічних шкіл дає „особисту підтримку в навчанню української мови", сказав п. Дж. П. Джоунс, наглядач модерних мов при Раді публічних шкіл, „тому що українці творять головний склад нашого міста".

„Ми мусимо зупинити асиміляційний процес, який діє на наших дітей через телевізію й подібні зовнішні впливи. Ми мусимо наполягати, що би батьки розмовляли вдома з дітьми по-українськи", сказала п-і О. Мак з Торонта, голова Об'єднання працівників літератури для дітей та молоді. „Великою потребою є дати нашим учням і студентам можливість вивчити й поправити свою мову читанням книжок, які є написані щоденною мовою, а не якоюсь такою що вживає тільки штучно введені поверхові мовні структури.

Крім згаданих промовців на конференції забирали слово слідуючі педагоги: п-а М. Фляк (голова Українського мовного товариства) показала учбові матеріяли з Онтаріо, Манітоби й Саскачевану; д-р М. Ж. Моно (член Педагогічного відділу, Албертський університет) поінформував про нові учбові матеріяли для глибшого рівня навчання; п-і П. Річардсон (Товариство албертських учителів) провадила практичні показом стратегії, яку вчителі вживають у щоденній праці; п. І. Соколовський (Заочна школа, Едмонтон) подав до відома про готові матеріяли школи, і п. В. Савчук (предсідник, Рідна Школа) дав короткий нарис рідних шкіл і число учнів.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

У понеділок, 12 листопада: о 7-мій год., 30 хв. вечора, в сороковий день смерти бл. пам. Вадима Доброліжа в катедрі св. Івана Хрестителя (10951 - 107 вул.) в Едмонтоні буде відслужена панахида за спокій душі покійного.

Дружина Валентина з родиною.

Чай Пласт-Приюту

На закінчення тижня Пластуна в неділю, 14 жовтня, в приміщенні Пластового дому відбувся пластовий чай.

Пластовий чай влаштували пані з Пласт-Приюту. У гарно прибраній залі гості мали нагоду приємно провести час при свобідній гутірці і оглянути фільми з останніх пластових таборів, які висвітлював і дотепно пояснював пл. сен. Б. Олійник. Чай відкрив голова Пласт-Приюту п. С. Прокопчук. Головною атракцією чаю були дві вистави розміщені у долішній залі пл. дому. Одна з виставок то частина пл. архіву — світлини, альбоми, гарно розмальовані хроніки, книги, які датуються ще з 1950 років. Перед кожним немов на довгій стрічці майнули довгі роки праці, змагань, пригод, пригадувалися забуті події і бачилося скільки праці вложилося в розбудову нашої станиці за 25 пройдених літ. Все збирання і упорядкування архіву це мурашлива праця пл. сен. Н. Цинцар з допомогою пл. сен. М. Татчин.

Напроти архіву перед очима замайоріли різні, прерізні глеки, глечики, горщики, вази, тарелі, а тут і там виглядали огрядні — стилізовані барани.

Перед очима глядача мистецька картина, яка як цілість творить один стиль, а приглянувшись зблизька то кожний глачик чи тарілка то сама в собі мистецький витвір. Це вистава керамічних робіт пл. сен. О. Манастирської. П-і Манастирська то одинока з українських мистців Едмонтону, яка цілo себе посвятила керамічному мистецтву. У своїх роботах вона старається задержати народні форми і народні мотиви. Якраз ця виставка — це лише маленька частина її збірки, яка відображує одну частину розвою нашої кераміки.

Вироби — сірі з чорно-білим мальованням („стовн вер"). Глеки виглядом і взором нагадують кераміку 15 віку, коли кераміка в наслідок обпалу у безкисневому середовищі мала сірий колір. Оздоблення кераміки одним — чи двома кольорами рівнородною орнаментикою, як меандер горизонтальними і вертикальними лініями надають легкости і естетичности. Пл. сен. О. Манастирська закінчила 3-річну керамічну школу в Бенфі з найвищою оцінкою і вже від 1956 року є членом „Поттерс Гилд оф Едмонтон". З їх рамени брала і бере участь у різних виставах а останньо також у світовій конвенції керамістів, яка відбулося 30 серпня ц.р. у Бенфі.

Щоби поділитися своїм знанням, пл. сен. О. Манастирська зорганізувала школу і вчить охочих від найменших до „найбільших" того найстаршого нашого ужиткового мистецтва.

Марія Дитиняк

Дитяча маскарада

„Хоч на дворі дощик сіє,
Так яке нам діло?
Ми сонечко намалюєм,
щоб воно нам гріло."

І справді, хоч погода була дощова, то в пластовій домівці, в неділю, 30 серпня ц.р., було багато сонця. Це сонце, то усміхнені, веселі, грайливі українські діти, які зійшлися до домівки на дитячу маскову забаву.

Пласт, будучи молодечою організацією і дбаючи перш за все за наших дітей і молодь, розпочав святкування 25-річчя свого існування в Едмонтоні, імпрезою для дітей. Комітет, який очолила пл. сен. М. Росляк подбав про програму забави і декорацію залі. Пані з Пласт-Приюту підготовили дітям перекуску.

Треба дійсно подивляти уяву матерей, які придумали прекрасні, оригінальні костюми для своїх дітей. І так при супроводі „оркестри" (пл. сен. М. Дитиняк — фортепян і юнак І. Дитиняк — бубни) мухомори, і вивірки, царівни і зайчики, цвіти з дедективами „віяли" вінок, співали, бавилися в перегони, марширували, і весело в колі своїх ровесників провели пополудневий недільний час.

Батьки, які з приємністю приглядалися цій забаві, складають подяку тим особам, які не щадили труду і допомогли в підготовці цеї імпрези, а це пл. сен. М. Росляк, п-во М. і Л. Пастушенко, пл. сен. М. Дитиняк, С. Логвиненко. Паням з Пласт-Приюту і всім іншим особам, які по своїй спроможності допомогли в переведенні цієї гарної забави.

Ольга Логвиненко

► **Найбільший готель** у СССР Росія в Москві вимагає в своїх ресторанах від туристів 5% додатку („тип"), з чого 4% йде для кельнерів, а 1% для кухарів. В СССР було в 1972 році 2.3 мільйони туристів.

Тури албертських мистців

Відділ виконавчого мистецтва при міністерстві для справ культури, молоді й розваги видав на 1973 р. велику афішу зі знимками. На ній вичислені албертські мистецькі групи, які можна замовити на концерт де небудь в провінції.

Афіша великого розміру й на ній показано 25 мистецьких одиниць у таких ділянках мистецтва: театр (дітoчий, ляльковий), хори (мужеські, жіночі, мішані), оркестри (клясичні, популярні, маршові), танцювальні ґрупи (модерні, балетні, народні), солісти тощо.

Кожна мистецька одиниця має короткий опис зі знимкою й подано кошти спровадження та можливий час на турне. Ціллю афіші є звернути увагу громадян Алберти на мистецтво високого рівня, яке показується в нашій провінції.

Цікаво завважити, що між поданими мистецькими групами є дві з Едмонтону, а саме мужеський хор „Дніпро" та танцювальний ансамбль „Черемош". Кошт спровадження хору: 150 дол., а якщо разом з „Черемошем" — 300 дол.

ГАЛИНА ГОРБАЙ
адвокат і нотар
повідомляє
про відкриття своєї адвокатської канцелярії
10912 - 97 Street, Edmonton, Alberta
HALYNA HORBAY
Тел. бюра: 424-2573 Резиденції: 422-7342

УВАГА! НОВА АДРЕСА УВАГА!
ФУТРА
ВЕЛИКИЙ ВИПРОДАЖ ФУТЕР, ЖАКЕТІВ ШАЙОК ТА КОВНІРІВ
50%
ЗНИЖКИ ВІД НОРМАЛЬНОЇ ЦІНИ
Persian Lamb, Mouton Lamb, China Mink, Hudson Seal, Squirrel, Muskrat & French Seal Coats & Jackets. Caps, Collars & Muffs.
Пишіть за інформаціями, або зайдіть особисто до:
DOMINION FURRIERS
10012 - 101A Ave., (Rear) Edmonton, Alberta
напроти McLeod Building
Phone: 422-4386 Res.: 455-3229
А. Колодка, власник

Треба врятувати . . .

(закінчення з стор. 4.)

немає взагалі нічого на тему, як радити цьому лихові, тобто — як не допускати до мішаних подруж, а водночас — як відноситися до них, коли вони заіснують. (На милість Бога — їх ніяк не можна „відписувати"!) А є велика література на ту тему в жидів, є чимало статистичних даних, які доказують що й розводи у мішаних подружжях частіші. Чейже є вже численні бюра, які служать порадами подружжям, котрі мають клопоти, то чому б не закласти скрізь бюр, які б знайомили молодих хлопців і дівчат зі собою? Звичайно, найбільш природній спосіб — це слати дітей до українських організацій, брати їх скрізь зі собою, до родини, приятелів, знайомих, до церкви, на всякі весілля, концерти ,табори ітд., і хай би там самі знайомилися зі своїми, але потрібно й бюр. Виразно скажу: подружні бюра — не є жодна нечесть, навпаки — життева конечність для українців в розсіянні. Реасумуючи, зацитую Сент-Екзюпері: „Треба врятувати духовну спадщину, бо геній народу зів'яне; Треба врятувати самий народ, бо спадщина пропаде".

А тепер про ще одну велику проблему нашого сьогодення: українську мову. Забуття української мови — апокаліптичний гріх, а першим і найголовнішим завданням батьків — дати своїм дітям знання рідної мови. Чому? А тому, що в мові — наше походження і водночас — наше призначення. Мова — це міст між минулим і майбутнім народу, де б він не жив, плід серця, мислі і волі народу, отже джерело його життя, в яких обставинах він не жив би. Взагалі мова — це найбільший твір людського генія ,найважніший елемент культури, найбільший організатор творчої енергії життя.

Українська мова — це ключ до семи замками замкненого сезаму української душі, чародійний талізман, вічне евшан-зілля, що запахом своїм не дозволяє нам забути рідної матері, з крови й кости якої походимо. **Зберегти повноцінну українську культуру в іншій мові — неможливо, а хто перестає живитися хлібом рідної мови, культури, традицій тощо — скорше чи пізніше гине.** Тільки в мові — краса минулих віків, надія майбутніх. Без неї — нікому не зрозуміти м'ятежного нашого народу, його давньої слави, його талантів. Але... червону руту-мову не легко знайти новим поколінням серед іншомовних співгромадян, хоч шукати її мусимо, бо тільки вона ґарантує людську гідність, пошану і безсмертність. Що ж робити, щоб її, ту мову, той найгеніяльніший елемент культури, зберегти? Хто прищеплює дитині перше слово? Матері. А чи є в нас який підручник на цю тему? На жаль — немає. Є підручники на всякі теми, але на тему мови, як на диво — немає. Це погано! Такий підручник треба якнайскоріше випрацювати і масово поширити серед матерів. В такому підручнику треба подати, в чому суть мови, відколи її треба вживати, де, в який спосіб тощо. В різних мовах. Іншими словами — нам треба подбати, щоб матері не грішили супроти мови, а що її найкраще вивчити зі слуху, та щоб від колиски вкладали її в уста, серце і мозок своїх дітей, як найбільший скарб, найбільший маєток, їх придане на все життя. Я не сумніваюся, що найбільшим завданням матерів і жіночих організацій є саме передати новим українським поколінням знання рідної мови. Всі інші завдання блїднуть супроти цього завдання.

Як не дивно, але, як кожна людина, народи — мають душу. І та душа мусить говорити. Культура — це мета існування народу, вона це мова, пісня, мельодія, рухи, одяги, звичаї, традиції, навіть кольори. Народні надбання, на яких базується культура, найбільш характеристичні, бо вони сягають до джерел постання народу, торкають самих основних, первісних тонів у серці народу, їх не втрачаємо до смерти. Мистецький хист українців дуже багатий, а наша культура надзвичайно велика як формою, так і змістом. Нам бракує соків рідної землі, її материнського дотику, але ми маємо в достатній мірі її духові соки щоб не тільки жити, але й творити нові культурні цінності, розвиватися. З нами є чудова українська мова, пісні, танки, звичаї, традиції, церкви. На місцях, де не можемо творити природних фізичних спільнот — можемо творити спільноти української віри, духову українську спільноту. В часи найбільшого фізичного і культурного поневолення, якого будь коли зазнав наш народ, значення культури, праці над нею та для неї набирає фундаментального значення. Тому культурними діячами, письменниками, мистцями, музиками, співаками, журналістами, балетмайстрами, вченими, зокрема тими, що працюють в ділянках українознавства, мусимо над усе дорожити, уможливлювати працю, бо без них блукатимемо мертвими колодами по світі.

Це ми мусимо робити тим більше тому, що наша культура на рідних землях — в смертельній небезпеці, і на нас, українцях поза межами України, лежить святий обов'язок зберегти її для світу, а на країнах, в яких живемо, лежить обов'язок підтримати нас у тому. Це тому, що в останній аналізі культура — багатство всього людства, а смерть одної із культур збіднює цілу світову спадщину. Це правда, яку треба довести до свідомости наших співгромадян, пояснити словами англійського поета Джана Дон: „Немає людини, яка була б островом, повністю самою в собі; кожна людина є куском континенту, часткою суходолу; отже якщо трудку забере море, Европа стає меншою так, як скеля, так як хата твоїх приятелів або твоя власна; смерть всякої людини збіднює мене, бо я є частиною людства; і тому ніколи не шли, щоб довідатись по кому дзвонить дзвін — він дзвонить по тобі." Я вважаю, що так, як свобода, культура — неподільна. Як державі дозволити на смерть чи заник одної із культур і лишитися культурною? Як людям вбити все людське у душі і лишитися людьми? Людяність і історія вимагає не тільки толеранції, але й ПОВНОЇ ПІДТРИМКИ ВСІХ КУЛЬТУР.

Недавно посол до федерального парляменту, д-р Павло Євчук, промовляючи на „українському дні" у Веґревіл (Алберта), ствердивши, що наші діди і батьки поселилися в Канаді задля землі і волі, з'ясував проблему нашого культурного збереження дуже проникливо, а водночас з подивугідною простотою. Цитую: „Чимало з нас змінили свої чесні батьківські імена, багато з нас перейшло до інших церков, багато перейшло на іншу розмовну мову. Виникає питання: чи це не зависока ціна... за ту волю... за ту землю?... І взагалі чи потрібна така ціна в XX сторіччі? Коли людина віддасть своє батьківське ім'я, свою церкву, свою мову, вона, насправді, віддає свою душу, а тоді — що остається їй? І чому віддавати? І чому витворювати обставини, які спонукують людей йти на самогубство?" Глибокі, тривожні питання! Питання, які вимагають відповіді так від окремих людей, як і спільнот, та країн, в яких живемо.

„Червона шапочка"

Л. Полтава — В. Безкоровайний

Усі знаємо, яке велике значення у навчанні і вихованні дитини має живе слово і книжка. Це є чинники, які формують характер дитини, які розбуджують у дитини зацікавлення різними проблемами дитячого розвою. Вже нашим малятам читаємо різні казки рідної тематики. По дитячих садочках і в Рідних Школах учимо дітей віршиків, співанок та гор. Дитяча вразлива вдача сприймає всі ці спроби з діточим захопленням як приємну розвагу і добра попроваджена виховна праця дасть напевно гарні висліди. Діти люблять пописуватися наслідувати почуте і побачене. Потрібно тільки цю їх характерну рису використати на добро розвою їхньої вдачі та характеру.

Молодечі організації плекають у себе ці два виховні чинники: слово і книжку і часто бачимо їх виступи на різних імпрезах, де молодь виявляє свою вмілість. Українська Пластова станиця в Едмонтоні, як організація, що займається вихованням молоді і старається плекати у них знання, любов і зрозуміння до всього, що зв'язане з українством, зорганізувала серед ряді в своєї молоді Театральний ансамбль „Юна Мрія", що має за мету ставити молодечі п'єси, оперети, щоби тим способом зацікавити молодь театральним мистецтвом.

Цього року у програмі „Тижня Пластуна", Молодечий театр „Юна Мрія" підготовив і виставив п'єсу Л. Полтави — В. Безкоровайного „Червона Шапочка". У п'єсі виступали слідуючі юначки і юнаки і новачки: Віра і Надя Солтикевичі, Марійка і Софійка Стадники, Оксана Дедів, Наталка Роднюк, Дарця і Гануся Градюки, Лариса Росляк, Тамара Тарух, Віра Пастушенко, Андрій Венгринюк, Валеріян Маркевич, Андрій Роднюк, Ігор Дитиняк. П'єсу підготовила Марія Дитиняк, всі костюми проєктувала і виготовила Надія Цинцар. Декорації виготовили Любомир і Галя Дитиняки а на фортепяні приґравала Галя Саварин. П'єса вдалася надзвичайно гарно. Діточі ролі були добре обсаджені і гарно відіграні з життям і зрозумінням. Відгук дітей, які слідкували за виставою, як і публіки був доказом, що вистава дітям дуже подобалася. Ще перед початком вистави два гнізда новацькі відспівали чотири дуже гарні пісні.

Жаль тільки, що українська громада Едмонтону так мало присвячує уваги таким важливим імпрезам, як виступи молоді і дітей в сценічних виставах, які мають таке велике значення у вихованні молодих і дітей. Окрім пластової дітвори, не бачилося дітей других організацій чи шкіл, а численна приявність публіки заохочує виконавців до дальших виступів. Тому є дуже побажаним, щоби на будуче українська спільнота в Едмонтоні пішла назустріч стремлінням усім молодечим спробам ширити українську культуру серед нашого загалу.

Олена Росляк

Старі українські міри

У XV-XIX століттях в Україні були поширені різні міри. Ще в минулому столітті на базарах України плини продавалися куфами, носатками, мірницями, цебрами і відрами. Збіжжя — осьмачками, четвериками, колодами, корцями. Тютюн мірявся пакунками, листя — папушами та картузами, вовна — рунами, коломийська сіль — ступками й гусаками. Прядиво мірялося берківцями, мірою шведського походження. Часом у XVII століття купець продавав парчу фунтами. Козаки міряли горілку в куфі кулаками (висота кулака).

350-річчя від смерти св. свщмч. Йосафата

Цього року, в дні 12-го листопада, сповняється 350 років від дня мученицької смерти Йосафата Кунцевича, Полоцького Архиєпископа. Він віддав життя за церковну єдність в нашому народі, у Витебську, 12-го листопада, 1623 року. Йосафат Кунцевич був проголошений Блаженним у 1643 році, а Святим у 1867 році. Кілька років тому, а саме в 1967-68, Українська Католицька Церква обходила врочисто 100-річчя канонізації св. Йосафата (1867-1967), а цього року припадає 350-річчя смерти цього ж Святого (1623-1973).

Відзначаючи річницю смерти св. Йосафата, Ієрарха Української Католицької Церкви під проводом Верховного Архиєпископа Йосифа видала спільне Пастирське Послання, в якому закликає всіх вірних мирян та духовних до посиленої праці для добра тієї Церкви і того народу, для якого жив, працював і пожертвував себе св. Йосафат. Сьогоднішні часи й обставини нашої Церкви і нашого народу — пишуть Владики — дуже подібні до часів й обставин, в яких жив і працював св. Йосафат. Тому і наша Церква повинна вдивлятися у приклад св. Йосафата, і наслідувати його дух віри, жертви й любови в служінні рідній Церкві й народові. А головно ж треба нам і нашій Церкві багато ревних, ідейних та святих працівників: священиків, ченців та черниць, щоб наша Церква могла пережити всі зовнішні переслідування та перебороти всі внутрішні кризи, на які вона виставлена в сучасному зматеріялізованому і секуляризованому світі.

Щоб гідно, слідно й успішно відзначити 350-річчя смерти св. Йосафата, оо. Василіяни — за благословенням церковної влади — заплянували ціли ряд місій (триднівок) по наших парафіях, які мають на меті поглибити духовне життя та усвідомити наших вірних про потребу духовних покликань для нашої Церкви. Перші такі триднівки вже є передбачені на сам початок 350-річчя смерти св. Йосафата, тобто на листопад, б. р., у Вінніпезі й Торонті. Тому, що ювілей 350-річчя смерти св. Йосафата буде тривати цілий рік по різних наших парафіях, Провід ОО. Василіян просить наших оо. пархів, щоб зверталися завчасу із замовленням місій (триднівок) для своїх парафій. Для тієї цілі відставлено декілька ОО. місіонерів і добре було б, як би вони могли вже заздалегідь уложити реченці своїх місій (триднівок). Усіх заінтересованих просимо писати на адресу протоігуменату ОО. Василіян:

Provincial Office
737 Bannerman Avenue,
Winnipeg, Manitoba

Справи публікації книги

„Перший Листопад 1918 р."

Згідно з постановою комітету виконавців Листопадового Чину, працю про перший листопад 1918 р. написано і ще в початках березня б.р. віддано до друку.

Редакційна колеґія сподівалася, що друк книжки буде покінчений перед першим листопадом 1973 р. та що книжка найдеться в руках членів Комітету найпізніше в дні 55-річчя Листопадового Чину. На жаль, непередбачені технічні трудноші припинили появу книжки на деякий час.

Цю прикру новинку подаємо до відома друзям-виконавцям Першого Листопада та нашому громадянству.

Редакційна колеґія:
д-р М. Чубатий,
д-р М. Гуцуляк,
д-р В. Михайлів

„РАДЯНСЬКИЙ" ЧИ „СОВЄТСЬКИЙ"?

В. МАРТИН

Польський місячник з Парижу „Культура" в числі за липень-серпень ц.р. передрукував статтю з 1950-го року свого, вже покійного, співробітника — Ст. Вестфаля під поданим вище наголовком, тому що — на думку редакції „Культури" — питання про те, котрий з двох прикметників є правильніший „. . . не є для нас (тобто поляків) спором виключно філологічним".

З огляду на те, що польський автор відкликається м.і. й до українського терміну „радянський", стверджуючи (безпідставно), що на Україні такий термін „прийнято вже на самому початку революції" (стор. 39) і тому, що і для нас, українців, вибір одного з цих двох термінів має значення не лише мовознавче, але й політично-суспільне, приглянемося основніше проблематиці цього питання.

Поперше, приходиться ствердити, що термін „радянський" появився в українській мові зовсім не „на самому початку революції", як думає польський автор, а значно пізніше, в періоді так званої українізації, що проходила в рр. 1924-1929 і була згодом (в 1930-их роках) зліквідована. З 1924 року почали появлятися в Харкові такі місячники, як „Радянська Україна" — орган Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету КП(б)У і „Радянська Освіта" — орган Наркомосвіти, і термін „радянський" почав витискати вживане до того часу „совітський". Усі первісні документи з років 1918-1923, включно з першою „конституцією" з березня 1919 р., були писані або російською мовою з уживанням терміну „советський", або такою українською мовою, яка була „калькою" російської, а в ній російський термін передавалось яко „совітський". До речі, той термін церковно-слов'янського походження і в деяких випадках вживається в Церкві дотепер (наприклад, „отець совітник").

Подруге, термін „совет" і всі похідні цього слова так тісно зв'язані з російсько-большевицькою видозміною комунізму, що в перекладах на інші мови, головно західньоевропейські, зберігається його оригінальне звучання; воно увійшло в загальний вжиток в англійській, французькій, німецькій, італійській, еспанській та інших мовах як неперекладне, на окреслення власне російсько-большевицької системи правління. Чи ж з огляду на це доцільно і потрібно вводити до української мови новий і штучний термін „радянський" замість терміну „совєтський" чи „совітський", зокрема тут, на еміграції, де ми можемо керуватись власним розумом, а не наказами чи підшептами з Кремлю.

Російські большевики мають очевидний інтерес в тому, щоб введенням терміну „радянський" замаскувати справжнє російсько-большевицьке походження негуманного устрою, в якому на ділі „совєти" чи „ради" нічого не вирішують, а тільки „прибивають печатку" на рішення монопольно діючої партії. Але для нас такі „хитросплетіння словес" непотрібні, а можуть бути навіть шкідливі, викликаючи в неінформованих враженнях, що й ми, українці, були в якійсь мірі співтворцями цієї нелюдської системи, так, як, наприклад, серби, хорвати, словінці і інші „юґослави" були співтворцями тітовської видозміни комунізму.

На ділі, крім кількох одиниць українського роду (таких, як Скрипник, Петровський), які були вірними і довіреними членами Російської Комуністичної партії (така була офіційна назва КПСС до грудня 1925 р.) — українці участи в творенні та розбудові совєтського устрою не брали, і тому „українізований" термін „радянський" (від слова: рада) не віддзеркалює суті політично-суспільного явища, яке існує на Рідних Землях, дармащо там той термін постав і вживається з веління Кремлю.

Цікаво, що в той час, коли українську мову постійно і систематично „зближується" до російської мови, заступаючи чисто українські терміни і звороти російськими „кальками", термін „радянський" становить в цьому процесі яскравий виняток. Мало того — йдуть намагання поширити вживання того терміну і на еміграції, мов би на доказ мовчазного сприймання тут відомої тези Леніна, що „при єдиній дії (росіян і українців) Вільна Україна можлива, без такої єдности про неї не може бути й мови"!

А коли зважити, що Брежнєв поширив тезу Леніна, стверджуючи (у звітній доповіді XXIV з'їздові партії), що „в нашій країні виникла нова історична спільність людей — радянський народ", в якому український народ має розтопитися і зникнути, тоді матимемо образ небезпеки, що криється за безкритичним прийманням терміну „радянський". Чи не пора б нам тут, на еміграції, виразно заявитись проти ленінсько-брежнєвських тез і повернутись до вживання терміну „совєтський" замість „радянський"? В такий спосіб ми кожночасно підкреслюватимем, що устрій, накинутий силою українському народові 55 років тому, йому чужий і неприйнятний!

(„Вісник" Ню Йорк)

ПІДЗАМЧЕ — НАЙСТАРША ЧАСТИНА ЛЬВОВА

Найстарша частина Львова — Підзамче. Колись теперішня вулиця Богдана Хмельницького називалася Волинським шляхом. Поблизу Волинського шляху жили різноманітні ремісники. За часів короля Данила Галицького на Підзамчі проживала основна маса населення міста, що видно з того факту, що майже всі тодішні церкви стояли саме тут. До них належить і храм Миколая, який зберігся у перебудованому вигляді до сьогодні. На вулиці Богдана Хмельницького збереглися й інші пам'ятки — Онуфріївський манастир, П'ятницька церква. На вулицях Богдана Хмельницького та Гайдамацькій було виявлено підземний хід, що сполучався з Княжою горою (Високий замок).

У XVI і XVII століттях не менше шести тисяч населення жило на Підзамчі, переважно українці.

(за журналом „Жовтень")

► **85% американців, що** мають 65 років життя, або більше, мають річного прибутку менше, як 2,000 долярів.

Як висилати різдв'яну пошту?

ВПЕВНІТЬСЯ, що ваша зворотна адреса є написана правильно в англійській або французькій мові.

Вживайте досить великої конверти (найменше 5½" довгої та 3½" широкої)

Заки вишлете листа впевніться, чи на ньому є відповідна поштова марка.

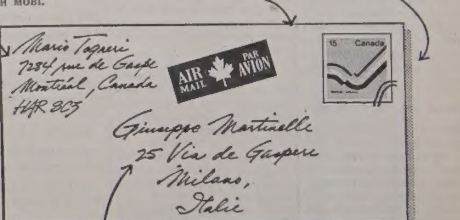

АДРЕСУЙТЕ ВАШІ ЛИСТИ ВИРАЗНО
ПИШІТЬ ЛИШ В АНГЛІЙСЬКІЙ АБО ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Якщо ви висилаєте посилку за море, опакуйте її добре та обв'яжіть належно. Підіть з нею до найближчого поштового уряду й перевірте, яка за неї поштова оплата.

БУДЬТЕ СВІДОМІ ТОГО, ЩО ЛИСТИ І ПАЧКИ, ЯКІ ЙДУТЬ В

УКРАЇНУ АБО СССР,

МУСЯТЬ БУТИ ВИСЛАНІ ПЕРЕД:

Листи й картки (звичайною поштою) — **9 ЛИСТОПАДА**

Листи й картки (летунською поштою) — **7 ГРУДНЯ**

Пачки (летунською поштою) — **5 ГРУДНЯ**

Canada Post Postes Canada

Річна товариська зустріч українських піонерів

Д. ПРОКОП

На протязі 20-ти років Товариство українських піонерів Алберти раз на рік влаштовує товариську зустріч, получену з бенкетом і забавою. І цього року така зустріч відбулася в суботу, 20-го жовтня в УНДомі.

Господарем бенкету був колишній інспектор шкіл І. Ґорецький, який дуже вдатно перевів цілу програму зустрічі. За головним столом сиділа управа Товариства зі своїми дружинами та бувші голови: адв. Й. Лазаренко з дружиною і Н. Довганюк з дружиною. Також сиділи за головним столом о. І. Стус теж з дружиною, о. Б. Снігурович та мгр. Ю. Стефаник.

Господар відкрив бенкет привітанням і попрохав о Б. Снігуровича поблагословити страви. Після молитви була однохвилинна мовчанка, якою вшанували померлих членів, а між ними інж. М. Фляка та наших видатних послів М. Лучковича й В. Томина.

При кінці бенкету І. Ґорецький попросив до слова голову Т-ва А. Хомляка, який привітав численних гостей. Він сказав, що „бувають різні зустрічі, а між ними сумні і веселі. Нинішня зустріч належить до веселих, бо ми зійшлися, щоб потиснути один другому руки, поговорити, розказати про пережите і переглянути скільки ще з нас лишилось". Дальше він коротко пригадав гостям про корисну діяльність Товариства за минулих 30 років існування.

Черговим промовцем був о. Б. Снігурович, парох української церкви св. Успення. Після нього говорив о. І. Стус, парох української православної церкви св. Михайла з Калдер. Обидва священики підкреслили, що саме завдяки праці наших піонерів ми тепер у Канаді посідаємо видне місце, що ми — канадці української національности, яка своїм моральним тиском змусила провінційні й федеральний уряди поважно трактувати справу багатокультурности Канади.

Дальше промовляв д-р М. Голубицький. Він як голова редакційного комітету розповів, що уже зроблено, а що ще треба зробити, щоб і друга книжка про українських піонерів теж була надрукована з початком майбутнього року.

Потім до слова був запрошений головний промовець зустрічі п. Ю. Стефаник, промову якого подаємо нижче.

По цій промові була поставлена одноактова п'єса про традиційне українське весілля. Управа Товариства складає щиру подяку як Н. Буханецькому так і його аматорам за приємну розвагу, що ця одноактова п'єса принесла всім присутнім.

Промова мгр. Ю. Стефаника

Помалу й неухильно наближається 100-річчя з того часу, коли нога українського піонера вперше ступила на канадську землю. Які ж великі зміни сталися з того часу? Безмежні прерії з диких, покритих лісом і чагарниками цілинних пустирів, де тільки степові вовки заносили до небес свої сумовиті пісні, перемінилися в лани золотої пшениці, маленькі форти стали великими метрополіями-містами, а цілий континент міцними шнурами обвили залізничні рейки вздовж і впоперек. Немає сумніву, що в цій метаморфозі Західної Канади велику ролю відіграли працьовиті руки і безмежне завзяття українських піонерів. Їх досягнення, вислід поту і крови кількох українських поколінь, навіки залишаться в історії цієї країни.

А перед Вами, Пані й Панове, членами Товариства Українських Піонерів Алберти, та перед нами всіми постійно стоїть великий несплачений борг вдячности нашим відкривцям цього континенту, легендарним сьогодні українським піонерам. Я знаю, що ви високо тримаєте прапор піонерської правди, що ви ісповідуєте ті самі ідеали, що й вони, що ви любите й плекаєте нашу рідну українську мову, свої традиції, свої церкви й товариства, що ви дбайливо, із синівською любов'ю, збираєте пам'ятки піонерської доби та зберігаєте їх у своїх музеях. Саме за це вам усім належиться найвища похвала й пошана, бо ж ви, як і ваші батьки й діти, постійно тримаєте в пам'яті Шевченкову правду:

> Бо хто матір забуває,
> Того Бог карає...

Як голова Об'єднання Канадсько - українських Письменників „СЛОВО", я хочу пригадати вам, що наші піонери жили не тільки хлібом самим, що вони і тут, уже на цій землі, що спочатку була такою негостинною, творили нові культурні цінності, що любов до краси і найвищих людських ідеалів усе палала в їх душах, що їх руки з твердими мозолями не були всім їхнім багатством. Тут я хочу пригадати вам, що цього року припадає велике піонерське свято, ювілей піонерської української культури. 75 років тому, докладніше 30 грудня 1898 року, український піонер Іван Збура, що поселився в Бівер Крік, Алберта, написав першу поему в українській мові п.з. „Українські еміґранти" та нею започаткував канадсько-українську літературу. Ця поема була надрукована в нью-йоркській „Свободі" в числі з 2 лютого, в них селянський поет з болем згадував рідний край:

> Там нещасний чоловік,
> Гіркий, як хрін, єго вік.
> А нам милий тут —
> Бівер Крік.

Він просив допомоги Богоматері:

> Пречистая Діво-Мати,
> Не дай нам погибати,
> Бідним русинам!
> Через море переплисти,
> А тут в Канаді осісти
> Допоможи нам!

Мені приємно повідомити вас, Шановні Пані й Панове, що наше Об'єднання відзначить цю річницю виданням Антології канадсько-української поезії, що появиться на початку наступного року. Тут хочу додати, що ми плянуємо видати також Антологію канадсько-української прози в українській, англійській і французькій мовах, теж переклад „Синів землі" Іллі Киріяка на французькій мові та інші твори канадсько-українських письменників у тих же трьох мовах.

Коли я приїхав до Канади в травні 1936 року, одного дня на Джеспер Авеню десь коло 101 Стріту я побачив бабусю в нашій селянській хустині. Її обличчя було покрите глибокими зморшками, ніби ранами, збите воно було впродовж років канадськими вітрами й дощами, спечене морозами й спекою так, що своїм кольором нагадувало майже єгипетську мумію, напівзігнена в попереці, вона ні би йшла, ніби лізла по кам'яному тротуарі. Коли я заговорив до неї по-українському, вона відповіла тихим голосом, озираючись довкола, чи хто не чує, — в той час не було бажано говорити нашою мовою на вулицях великих міст. Вона розказала мені, що походить з Буковини, що її чоловік з нею і дрібними дітьми поселилися коло Віллінґдону, а далі про тяжку біду, голод і холод, який вони мусіли перебути в початках.

А все таки яку велику ціну ця бабуся мусіла заплатити за теперішній наш добробут, яку ціну мусіли заплатити за викорчувані і зорані акри наші піонери. Проте і великою у віках є заплата за їх героїчний подвиг: вічна слава в серцях прийдешніх поколінь.

Я не знаю письменника, що краще написав би про цю заплату у віках, ніж Джеймс Дж. МекҐреґор у закінченні своєї книжки про українських піонерів „Вільні землі". Ось це закінчення в моєму перекладі:

Які прагнення і надії наповняли це, сьогодні завмерле подвір'я, коли молодий піонер і його дружина гарували безупинно прочищуючи й орючи цю землю? Які тривоги і жахи жерли їх серця, доки голод і непевність уступили місце добробутові? Яке щастя мчало колись цими дорогами в час Різдва і Великодня, коли юнаки поверталися із коледжів у містах, щоб порадуватися близькістю рідних і з гордістю повідомити про свої успіхи на шляху до професійних позицій у цьому, переважно не-слов'янському світі? Скільки поламаних костей, наглих випадків і повільних тяжких смертей навістило цю, сьогодні забуту родину, таку колись близьку собі? Скільки сліз проллято, коли з цієї, покритої стріхою старої хати, вздовж крутої доріжки, йшла похоронна процесія до такої ж старої церковці?

Одне за одним, з цих, з таким трудом завойованих акрів, вибиралися у вічну дорогу дід і баба, вибиралися не на цвинтарі, де сплять їх батьки і діди, але на цвинтарі цієї, колись чужої країни, яку десятки років тяжкої праці і любови перемінили врешті на нову батьківщину.

І на кожному цвинтарі хрести, рядами один за одним, значать могилки піонерів, що приїхали разом з якогось карпатського сільця, поселилися разом, змагалися, страждали, дійшли до своєї мети разом, а тепер лежать разом у вічному сні.

І на цей цвинтар, в означений день кожної весни, сходяться їх сини, внуки і правнуки, багаті підприємці, лікарі, інженери, адвокати і судді, щоб поклонитися їх тіням. В цих бо могилах лежать відважні чоловіки і жінки, які, ледве вміючи читати і писати, мандрували півсвіту до нової, невідомої країни, готові витерпіти все у своєму шуканні за вільними землями і за вільним життям, не для себе, але для своїх дітей.

Книжка закінчується таки власною поезією МекҐреґора в честь українських піонерів. На жаль, не бувши поетом, я не зумів перекласти її українською мовою.

—o—

РОЗШУКИ

Українська Медично-Харитативна Служба, Колишній Український Червоний Хрест пошукує:

РУДКОВСЬКОГО Володимира Александровича, нар. 1920 року в Кременчуці.

РУДКОВСЬКОГО Євгена Александровича нар. 1926 року.

ВІВЧАРУКА Стефана, сина Олекси і Марії нар. 4.6. 1924 р. в Ґвіздци.

КОСТЕНКА Степана.

ІВАСИКІВ Зенона який в 1948 р. студіював в Ґеттінґені.

КЛЮКА Богдана який в 1947-48 роках мешкав в Лянд сгуті.

ЦІХАНОВСЬКОГО Гриця який перебував у таборі Реґенсбурґ.

ФЧІКУ Галину та ОСТРОВСЬКУ Катерину які перебували до 1950 року в Німеччині, англійська зона.

КУЮКОВА Миколу, нар. 1897 року в Одессі — Професор фізики.

МИХАЛЮКА Юрія, нар. 23.3. 1922 в Києві, який перебував до 1949 року в Мюнхені.

ЛЕСИШИНА Івана або Романа, нар. 17.4. 1923 р.

Хто знавби вище пошукуваних осіб просимо подати на адресу:

Ukrainischer Medizinischer u. Caritativer Dienst e. V. 8 Munchen 2, Dachauerstr. 9/II, Deutschland

—o—

► **Вісім американських** лікарів-спеціялістів перебували через 12 днів у Москві й підписали з совєтськими лікарями умову про співпрацю в ділянці дослідів та лікування серцевих недуг.

На свіжу могилу бл. п. Василя Ґушуватого

В суботу, 29-го вересня, на 72-му році свого життя, у місцевому шпиталі, після короткої і важкої недуги відійшов з цього світу добрий член української спільноти міста Летбридж і добрий християнин бл. п. Василь Ґушуватий, залишивши прибуту смутком свою вірну дружину Тетяну та брата Якова в Летбриджі й двох братів — Петра й Олексу — в Україні.

Народився покійний Василь 1900-го року в селянській родині, в селі Городо, повіт Заліщики. Батьки покійного мали семеро дітей: п'ять хлопців і дві дівчини, з яких лише троє залишилися ще в живих.

В 1917-му році Василь вступає до Української армії, до артилерії, де треба сміливих і спокійних характером вояків. Саме цим і відзначався небіжчик.

До Канади Василь прибув в 1926-му році, в околицю Витлав в Алберті. Тут він дістав працю на залізниці Сі-Пі-Ар, де вже раніше працював його вуйко, який і допоміг йому дістати там працю. Василеві подобається праця на залізниці, і він уважно придивляється до процесу праці та жадібно вивчає, невідому йому досі, залізничну термінологію. Це допомогло йому в 1939-ім році стати секційним форманом, яким він працює аж до відставки в жовтні 1965-го року.

В 1933-му році Василь одружується з Тетяною з роду Шулак.

Василь був добрим християнином. В 1949-му році, як тільки була організована церковна громада, він стає її членом і щедрим жертводавцем.

В 1965-му році Василь Ґушуватий переходить на постійний осідок до соняшного міста Летбридж в південній Алберті. З цього часу він бере активну участь у церковному житті громади. Його стало вибирають до церковної управи. А останні два реченці він був головою управи.

В середу 3-го жовтня, о десятій годині ранку відбулася служба Божа й заупокійна молитва, яку відслужив о. М. Сокирка. У молитві брав участь священик української католицької парафії о. Л. Сивенький.

Співав хор під керівництвом Ол. Проня, а дякував М. Середа.

Покійний Василь мав багато приятелів у всій західній Канаді. Велике число з них прибули, щоб віддати останню честь покійному. Церква не могла вмістити всіх приявних, багато людей стояли на східцях при вході в церкву. Такого великого похорону летбриджська громада ще не мала.

Поховали Василя Ґушуватого на цвинтарі Маунт В'ю. Погода була гарна, тепла, без вітру, спокійна, як спокійної вдачі був покійний.

Після похорону відбувся заупокійний обід, організований сестрицями громади. На обіді промовляв о. М. Сокирка, який коротко розповів про життєвий шлях бл. п. Василя і о. Л. Сивенький, який схарактеризував покійного, як доброго патріота, мудрого й дотепного, який міг собі зарадити в кожній ситуації, з яким він завжди любив зустрінутися й поговорити.

Член церковної громади М. Бузовський віддав належне Василеві Ґушуватому, як голові громади та закликав присутніх, щоб склали свої пожертви на невʼянучий вінок покійному.

З збірки призначено 10 дол. на едмонтонські „Українські Вісті".

Всім жертводавцям велике спасибі, а покійному нехай земля буде легкою. Вічна йому пам'ять.

Іван Новодворський
член громади

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

В. ГАВРИШ

В. ГРИВНАК
і „Індепендет голсейл"

В. Гривнакові належиться велике признання за зорганізування української гуртівні „Індепендет голсейл", яка добре розвивається й сьогодні. Мені здається, що то була велика заслуга В. Фривнака, бо С. Романюк, хоч поважний і добрий бизнесмен й провадив крамницю мішаних товарів („ґросері"), яка приносила йому добрий прибуток, але ледви, чи він був би зважився пуститися на організацію гуртівні. Ми тоді всі ще думали дуже малими мірами й вдоволялися малими успіхами. Про щось більше, як прим. гуртівню, ніхто й не мріяв, бо нам здавалося, що то для нас за велике. А тимчасом в наших маленьких крамницях ми не могли багато заробити. Я знаю то з власного досвіду, бо я в 1917 році мав власну крамницю („ґросері енд конфекшенері") при 97-ій вулиці та 104 авеню й там важко було заробити якийсь цент. Тому я того позбувся й відтак відкрив свій ресторан. Але там також треба було стояти на ногах і бігати цілий день щоб оплатити всі видатки. Тому для мене організація гуртівні була чимось великим. Мені то дуже подобалося й, як управа гуртівні почала збирати уділи („шери"), я був один із перших, що купив два уділи по сто долярів. Якщо б я був мав більше грошей, був би купив більше уділів, але я тоді грошей не мав і купив лиш два. Маю їх ще досі.

І я відтак був на перших

(закінчення на стор. 7.)

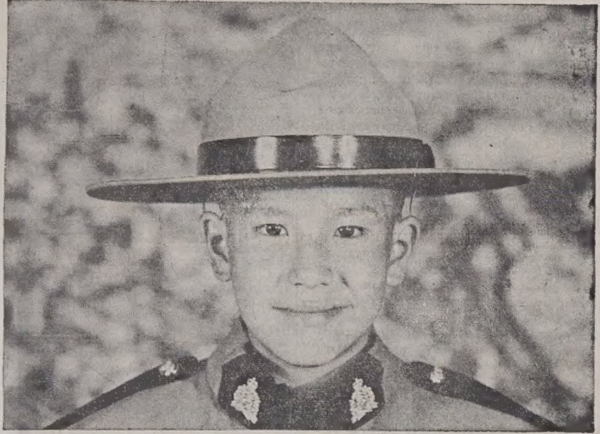

Meet Jamie Littlefeather ...he's proud.

He's eight years old, and one hundred years proud. Proud to be an Albertan. Proud to be a part of the tapestry of people and places and events that make up Alberta. Jamie's ancestors were here in the beginning; they helped make our province what it is today. His heritage forms an important part of the tapestry, but next year two colours really stand out. They're the colours of scarlet and gold, the colours traditionally associated with the R.C.M.P., who have been growing with Alberta for one hundred years. So next year, do yourself proud. Be a part of that centenary. Join the celebrations with Jamie Littlefeather ... and everyone else who boasts of being an Albertan.

Alberta

From our proud past, the promise of our future.

ALBERTA-R.C.M.P. CENTURY CELEBRATIONS COMMITTEE, P.O. BOX 1974, EDMONTON, ALBERTA. T5J 2P4

Зустріньтеся з Джеймі Літтлфетер ...він є гордий

Він має вісім років життя, а є гордий за сто років. Він є гордий, що він є албертцем. Він є гордий, що він є частиною тканини, що складається із людей, місцевостей та подій, що з них складається Алберта. Предки Джеймі були тут на початку: вони допомогли зробити з провінції те, чим вона є сьогодні. Його спадщина становить важну частину цеї тканини, але в наступному році два кольори висунуться на перше місце. Це багряно-червоний та золотий кольор, ці кольори, що є традиційно пов'язані з Королівською Канадською Кінною Поліцією (Ар-Сі-Ем-Пі), які через цілих сто років зростали враз із Албертою. Отже в наступному році будьте горді й ви самі. Будьте частиною цеї сотої річниці. Долучіться, щоб врочисто її відзначувати із Джеймі Літтлфетер... і з кожним іншим, що пишається, що є Албертцем.

Наше горде минуле є запорукою нашої будучности.

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10136 - 100 St., Edmonton
206 McLeod Bldg. — 424-9645

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

УКРАЇНЦІ СЕРЕД ПАПУАНЦІВ НОВОЇ ҐВІНЕЇ

о. Ігор

(Продовження)

ВАНІМО

З Момоте літак спочатку вилітає до Мадангу, 247 миль над морем Бісмарка, а пізніше другий літак бере мене дальших 408 миль до Ванімо, столиці дистрикту Західнього Сіпік. Ванімо лежить майже на кінці країни. Цілий день проводжу в дорозі, день довгий і тяжкий. Знову сиджу біля вікна і дивлюся на гарні краєвиди цього таємничого краю, заселеного ще недавніми, а гдекуди й теперішніми людоїдами.

Спочатку літак летить над берегом моря. Виразно видно потоки та ріки. Пізніше літак заглиблюється, і спочатку летить над долинами, потім над вершками гір, на яких видно людські селища, неначе орлині гнізда. Густі стовпи диму підносяться вгору над селищами. Це тубільці розкладають свої вечірні вогні, до яких вони всі сходяться, вирішують свої справи, розповідають одне одному новини дня. Такі зборища заступать їм телевізію, газети, базари.

Несподівано бачу велику ріку з каламутною жовтою водою. Це мабуть — Сіпік, ріка, що дала назву цьому краю. Вона вливається до моря кількома широкими рукавами. Нарешті пізно вечором літак сідає на маленькім зеленім летовищі. Дальше літаки не летять. На летовищі маленька будка — станція.

Ванімо — мале містечко і осідок Владики. По мене виїхала „джіпом" учителька, світська місіонерка. Поруч сидить також учителька-черниця, котра була на літаку зі мною.

Владики ще немає з наради і тому мене вітає в його палаті старший священик. Я поселяюся не в палаті Владики, а в селі, де лежить місія. Цей вибір був досить вдалий, бо дав мені змогу зустрітися з багатьма тубільцями.

Дістаю кімнату у чоловічому відділі місії рядом зі світськими її представниками. Це — вчителі, механіки, літуни місійних літаків тощо. Всі чемні до мене, тільки мають клопіт з моїм іменем. Але всі досить скоро навчилися називати мене о. Ігорем. Тут усе без церемоній: спільна трапеза, сам собі бери страви, нікого не просять їсти, бери додаткову порцію, коли не наївся і т.д. Теж саме з ліжком — кожний стелить сам собі. Тут пригадалися мені були старі семинарські роки.

Дивуються, коли я починаю розпитувати про українців. Раненько сповідаю, правлю службу Божу. Всі були присутні і прийняли св. Причастя з моєї маленької ложечки. Перед відправою я коротко говорив про наш східній обряд, спосіб прийняття св. Причастя під двома видами. Казали що вперше були на східній Літургії.

По сніданні вирушаю сам на оглядини місії. Пізніше прямую до моря, з палицею в руці та обличчям прикритим від пекучих променів сонця. Чисто по-пластунському. Дорога хоч довга, зате приємна: оглядаю різні квіти, зустрічаю зовсім голих хлопців-тубільців, слухаю співи птахів. Великі дивні метелики збирають мед з неменше дивних квітів. Нарешті підходжу до води, але „не спитавши броду, не лізь перший у воду"... На жаль тут немає кого питати, і я в сандалах броджу о тепленькій воді вздовж самого берега і збираю мушлі та коралі.

Дальше стрічаються цілі родини тубільців, особливо багато дітей, які нічого не бояться і плавають у воді, як риби. Стомлююся і повертаю назад до місії, куди, на щастя встигаю саме на обід. Ніхто не дивується, коли я беру собі доброго розміру добавку, довідавшись куди я ходив.

У Ванімо мені довелося летіти також тим славним малим літаком, що вміщає до шести осіб. Такий літак коштує десь 30.000 дол. і його вживають для перевозів священиків на села, бо іншої дороги туди немає.

Я теж виявив бажання полетіти таким літаком і згодом шкодував. Малий літак дуже чутливий до кожного подиху вітру, чи руху кожної повітряної течії. Літак немилосердно кидає то вгору то вниз, і я відчуваю як моя „душа" проситься через горлянку з тіла. Хрещуся з полегшенням, коли літак нарешті сідає, хоч і не дуже гладко, прямо побіч церкви.

Нас зразу ж обступили тубільці з хмарами дітвори. Оглядаю село, церкву, хату священика. Більше для мене тут нічого робити, і ми, лишивши місіонера в селі, тепер в двох з літуном — Павлом повертаємося до місії. Павло сміється з мене. Летимо над берегом моря. Внизу видно тубільців на човнах і літун — Павло перехиляється з літака і махає до них рукою. Я певно побілів від страху, а він пропонує мені вести літак. Каже то зовсім просто. Я, звичайно, перекрикуючи рев мотора, відмовляюся від такого запрошення. Такого літання на один день було для мене більше ніж досить. Пізніше я зносив польоти в подібних літаках багато легше.

Відлуння пісні „Гуцулка Ксеня"

Сонце виглянуло з-за хмар і освітило кімнату композитора. Його промені заграли, заіскрились на домотканих килимах з гуцульськими узорами, на картинах з гірськими краєвидами, вихопили з найпотаємніших куточків різьблені фігурки. Я роздивлявся і тільки тепер побачив, як багато у квартирі Савицького речей, що зв'язують його з рідними Карпатами.

Перехопивши мій погляд, Савицький ледь-ледь посміхнувся, а в його очах промайнув сум.

— Пізнаєте? — спитав він.

— Гуцулка Ксеня?

— Так, ця картина нагадує мені про Ксеню...

Роман Януарієвич Савицький був тоді народним учителем, викладав історію, а літні вакації, як завжди, проводив на Косівщині, тільки тепер уже не в Пістині, а в Шешорах, де мешкала його двоюрідна сестра з чоловіком і дочкою Ксенею. В перший же день приїзду до Шешор узяв участь у благодійному вечорі на користь бідних українських студентів. Королевою вечора одностайно вибрали Ксеню Бурачинську. Їй доручили розпосюджувати лотерейні квитки, замовляти на свій смак музику. Музиканти заграли дамський вальс. За умовами танцю, мужчина повинен був виконати будь-яке бажання дами, яка брала його в партнери.

Ксеня Бурачинська запросила на танець композитора Савицького. Запросила й сказала:

— Бажання моє, вуйцю, буде непростим. Ви повинні створити таку пісню, щоб її співали всі Карпати...

Сказано це було в другій годині ночі. А о третій Савицький вже написав перший куплет пісні:

Темна нічка гори вкрила,
Полонину всю залила...

Вранці пісня була готова. І її заспівали спочатку в Шешорах, Косові, потім і в найвіддаленіших селах Карпат, а згодом і скрізь, де живуть українці.

Іван Любащенко

(За журналом „Жовтень")

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.

Висилаємо крім пачок бандсрольки з нашого товару.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Короткі вістки

► **В 1972 році в Канаді** було 375 комерційних радіостанцій, які обслуговували 26,700,000 канадських радієвих апаратів.

► **Господарська рада** Канади проголосила, що між 1975 а 1980 роком в Канаді буде прибувати щороку 272,000 нових робітників.

► **Ізраїльські вояки** дістануть за зиму взуття, в якому будуть підошви, що будуть огрівані.

ЛЕГКИЙ ВИБІР

Смачний смак виявляє безсумнівно, що це є Сіграм

Seagram's FIVE STAR

Canada's largest-selling rye whisky.

Blended and bottled by Joseph E. Seagram & Sons, Ltd., Waterloo, Ont.

Горілка з жита, що її найбільше продають у Канаді

ЗАГАЛЬНОСОЮЗНЕ ПЛЯНУВАННЯ І КОРДОНИ НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛІК СССР

Олександер МАН

Останнім часом у Совєтському Союзі знову набули актуальности проблеми економічного районування і визначення національних кордонів. Генеральний секретар ЦК КПРС Брежнєв порушив це питання у своїй промові з нагоди п'ятдесятиріччя утворення СССР. Говорячи про перспективне плянування розвитку народного господарства СССР на сімдесят шостий — дев'яностий роки, Брежнєв сказав:

„Ясно, що слід глибоко продумати найбільш раціональний розподіл виробничих сил у країні. Тепер, коли завдання вирівнювання ступенів економічного розвитку національних республік у нас загалом вирішене, ми маємо можливість розглядати економічні питання з точки зору інтересів держави в цілому, підвищення ефективности всього народного господарства СССР —зрозуміло, що при цьому враховуються специфічні інтереси союзних і автономних республік".

Отож мова йде про наднаціональне плянування економіки СССР. Ці нові директиви про адміністративно-територіяльну структуру Совєтського Союзу свідчить про посилення централізації державної влади. Приховуючи від народів Союзу справжню суть своєї великодержавницької політики, партійне керівництво намагається пояснити справу так, що на даному етапі, в умовах „дальшого поступового зближення націй і народностей центр ваги переноситься на вирішення економічних завдань". Цю думку виправдують ось тим: національні кордони в Совєтському Союзі поступово втрачають своє значення, бо союзні республіки є багатонаціональними і їхня національна різноманітність дедалі посилюється. Але від такої пропаганди тхне великодержавництвом і, щоб воно не дуже випирало, цю думку підфарбовують таким модним виразом, як „національні особливості"; їх, мовляв, треба враховувати, долаючи суперечності між національним районуванням і потребами щодо розвитку народного господарства Союзу.

У грудневому номері журналу „Вопросы экономики" надруковано статтю професора Кістанова під заголовком „Ленінська національна політика й економічне районування СССР". Кістанов очолює сектор ради для вивчення продуктивних сил Держплану СССР і зокрема вивчає особливості тих чи інших районів, їхні продуктивні сили та умови економічного розвитку. У своїй статті він силкується теоретично обґрунтувати нові принципи адміністративно - господарської структури СССР. „У ряді випадків кордони союзних республік, — пише він, — і територіяльних господарських комплексів, що об'єктивно склалися або формуються, не збігаються, що нерідко утруднює вирішування питань економічного розвитку районів. Наприклад, кордони середньоазійських республік, що пролягли Ферганською долиною, розтинають суцільний бавовно-виробничий комплекс; кордони між Челябінською областю РСФСР і Кустанайською областю Казахстану розтинають південноуральську металюргію та її рудну базу, тому, видимо, доцільна їхня коректировка". Автор розуміє, що така „коректировка", як він висловлюється, може зачепити національно-територіяльні утворення і тому виправдує такий етап удосконаленням економічного районування та адміністративно-територіяльного поділу.

Цитуючи Леніна, Кістанов далі пише, що „національний склад населення — один із важливих економічних факторів, але не єдиний і не найважливіший серед інших". Темі самовизначення націй також присвячено статтю в газеті „Советская Киргизия" з сьомого грудня минулого року. Газета гостро критикує праці киргизького професора Нурбекова з питань історії Киргизької ССР і права націй на політичне самовизначення. Газета пише: „Професор Нуберков твердить, що будь-які зміни кордонів республіки, запроваджені шляхом насильства, вважаються „за анексію" і розглядаються як „агресивний акт", як порушення принципу самовизначення націй".

Ці, мовляв, „помилкові твердження" професора газета пояснює браком у нього партійно-політичного підходу до явищ суспільного життя. „Советская Киргизия" обвинувачує працівників видавництва за те, що вони випустили таку книжку.

У Совєтському Союзі не раз мінялися кордони національних республік і навіть ліквідовано автономні республіки. Наприклад, 1956 року Карело-Фінську ССР перетворили на Карельську АРСР і включили до складу російської федерації. За офіційним повідомленням це зроблено нібито відповідно до „побажань" трудящих республіки. Здійснення цього акту, як писала газета „Советская Росія" 17 липня 1956 року, продиктовано національним складом населення, спільністю економіки і тісними господарськими та культурними зв'язками Карело-Фінської республіки з РСФСР. 1959 року перекроєно кордони між Узбецькою і Таджицькою республіками. Указом Президії Верховної Ради СССР з 9 липня 1959 року частину земель Узбецької ССР, що зветься „голодним степом", передали Таджицькій ССР. З цього приводу в совєтській пресі навіть не було пояснень. 1963 року перекроєно територію Казахської ССР та Узбецької Республіки. З цього приводу газета „Казахстанська Правда" з 15 січня 1963 року писала: „ЦК Компартії Казахстану і Рада Міністрів Республіки, керуючись загальнодержавними інтересами, погодилися з пропозицією Південно-Казахстанського крайкому партії і Крайвиконкому, Чимкентського обкому та обвиконкому про передачу трьох південних бавовносіючих районів братньому „Узбекистанові". Хоча за офіційною версією керівництво республіки задовольнило прохання місцевих партійних і совєтських органів, проте газета „Казахстанська правда" наступного дня відгукнулася критично з приводу „національної обмежености людей", які „ще живуть колишніми уявленнями про територіяльну спільність та адміністративні кордони між республіками". У тій же газеті далі мовиться, що ці люди „не хочуть зрозуміти, що зміна кордонів між республіками в умовах будівництва комунізму є явищем природним, економічно й політично обґрунтованим"; і здійснення таких заходів, мовляв, „сприяє розвиткові народного господарства". Однак газета не приховує, що це рішення щодо передачі казахстанської території Узбекистанові викликало опозицію з боку місцевого населення".

Цю опозицію місцевого населення можна зрозуміти, бо будь-які порушення національних кордонів на догоду всесоюзному економічному плянуванню є посяганням на суверенні права націй. Всілякі посилання на 15-ту і 18-ту статті Конституції СССР, якими буцімто передбачена ініціятива місцевого населення, не можуть приховати великодержавницької політики керівництва КПСС, спрямованої проти інтересів національних республік Совєтського Союзу.

Найвищий будунок у Канаді

Канадська залізнича лінія Сі-Ен-Ар будує найвищий будинок-вежу в Канаді. Цей будинок буде збудований у Торонто й буде 1,805 стіп високий. В Торонто є ще другий високий будинок, але він має всього 980 стіп.

З інших високих будинків варто згадати вежу Айфеля в Парижі, що була першим високим будинком у світі, яка є висока на 1056 стіп, Емпаєр стейт білдінґ в Ню Йорку, високий на 1472 стопи, світовий осередок торгівлі в Ню Йорку, високий на 1,727 стіп та московський будинок-вежу високу на 1,748 стіп.

► **38-річний російський** поет І. Габай, який критикував совєтський уряд і за те сидів три роки в каторжному таборі, вискочив зі свойого мешкання на 11-ому поверсі й забився. Припускають, що причиною самогубства було переслідування поліцією.

► **В минулому році** канадці випили з усіх алькогольних напитків 54.9% пива, 34.1% гарячих напитків та 11% вина. З упадком зужиття пива багато броварів купує уділи в компаніях, що виробляють вино.

Наше завдання...

(закінчення з стор. 2.)

радах Світового Конгресу Вільних Українців БУКК теж бере дуже активну участь через своїх представників.

Наша організація все і всюди пригадує всім членам Української Католицької Церкви, що їх святим обов'язком є належати до цісї організації та помагати їй у завершенні її ідеалів. Жодний член Української Католицької Церкви не може стояти збоку. У ці часи всі повинні стояти на фронті разом з членами БУКК та боротися за нашу Церкву, наш нарід і за саме наше існування.

Людина, що стоїть збоку та не бере участи в церковно-громадському житті, — маловартісна. Тому закликаю всіх вступити в члени БУКК та активно підтримувати його ідеали.

Українські історики говорять про відносини в Україні у XVI та XVII сторіччях таке: „В ті важкі часи українці не опустили руки, а взялися до праці, щоб здобути собі кращу долю. При церквах основано церковні братства. Вони опікувалися церквами, заводили шпиталі та захисники, відкривали школи, у яких учили кілька мов та інші науки.

Братства прищепили любов до своєї церкви, до свого народу, зміцнили народ духово і помогли йому пережити важкі часи чужого панування. З нових шкіл вийшло багато свідомих людей, що повели нарід до боротьби за його права.

Громадно допоможім і ми, щоб і нашу організацію БУКГК колись так само згадали в історії.

Мої канадські...

(закінчення з стор. 6.)

зборах. Першим керівником (менаджером) вибрали здається мені С. Романюка. Я не маю нічого проти Романюка, бо він був дуже чесний і добрий бизнесмен, але я чомусь думав, що керівником гуртівні повинен би бути Гривнак, бо то властиво він започаткував цю гуртівню й він мабуть мусів добре розумітися на тій справі. Але Гривнака не вибрали ні зразу ні потім. Правда, В. Гривнак працював доривочно в тій гуртівні й давав управі гуртівні багато добрих порад та вказівок, але до управи його не вибрали ніколи. Мене то чомусь дуже боліло й злостило, що його так відсунули були від проводу гуртівні, хоч він, мабуть, був би там міг багато добра зробити. Але видно, деякі члени мали до Гривнака якісь застереження й тому його до управи гуртівні не вибрали.

Мені було дивно, що до управи гуртівні входили через довгі роки люди, які не дуже багато розумілися на справах гуртівні, але вони мали більше грошей і мали більше уділів, чи то своїх власних, чи то чужих і голосували повновластями („проксі") й вибирали або самих себе або своїх приятелів. А покійний В. Гривнак не мав багато уділів й не мав маючих приятелів, які могли мати багато уділів й могли допомогти йому ввійти до управи гуртівні. Нас кількох приятелів В. Гривнака раз пробували його вибрати й навіть давали йому наші повновласти („проксі"), але нас було за мало й ми не змогли вибрати В. Гривнака до управи. Я так тоді був розчарувався тим, що відтак якийсь час навіть не ходив на загальні збори гуртівні.

Дехто може мене зле розуміти, бо може люди, які не вибирали В. Гривнака до управи, мали до того якісь свої причини, але мені було його жаль, бо він був досить освічена й розумна та здібна людина й мабуть міг був багато зробити для розвитку гуртівні. До того Гривнак не мав ніякого майна й жив з того, що тут і там доривочно заробив, дещо навіть у нашій гуртівні. Якщо б він був дістався до управи гуртівні був би міг більше заробити й міг був дещо краще жити. А він жив без якогось постійного зайняття до самої смерти.

Що Гривнака дехто не долюблював, у тому може була вина й самого Гривнака, бо він був досить різкий і деколи може за шорсткий і може комусь сказав якесь прикре слово. А може до нього мали якісь інші застереження й тому його не вибрали до управи гуртівні. Точно того не знаю. Та мені все здається, що йому зробили кривду, бо він причинився дуже багато до розвитку нашої гуртівні.

А наша гуртівня й тепер працює дуже гарно, платить дивіденди й виказує прибуток, хоч в Едмонтоні є чимало інших гуртівень, які змагаються цінами за своїх відборців. Певно, що вона розвивалася би ще краще, якщо б бодай якась поважніша частина наших власників роздрібних крамниць купувала товарі в нашій гуртівні. Але, на жаль, так воно не є. Та вже сама обставина, що вона так довго проіснувала виявляє, що її організація була доцільна й такої гуртівні було нам потрібно. А велика заслуга в тому таки покійного Володимира Гривнака.

СПЕЦІЯЛЬНІ ПОСИЛКИ В УКРАЇНУ

ВПОВНІ ОПЛАЧЕНІ
ВПОВНІ ГАРАНТОВАНІ

ФУТРО ЗІ ШТУЧНОЇ ШКІРИ $115.00

ДУЖЕ ВАРТІСНЕ
НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК
ДУЖЕ ВЕЛИКИЙ ВИБІР

10 ХУСТОЧОК $60.00

5 ВОВНЯНИХ ХУСТОЧОК, в дрібні або великі квіти або турецькі взори і
5 ШОВКОВИХ ХУСТОЧОК
ЛЕТУНСЬКОЮ ПОШТОЮ $ 69.70

СПЕЦІЯЛЬНА КОМБІНАЦІЯ $186.00
НАДЗВИЧАЙНО ВАРТІСНА

3 ярди матеріялу на чоловічий зимовий плащ, 100% вовна, 3 ярди матеріялу на жіночий зимовий плащ 100% вовна, 3½ ярди матеріялу на чоловічий одяг, 100% вовна, 3 ярди матеріялу на жіночу зимову сукенку, 100% вовна, 2 подвійні простирала на ліжко, 2 пошевки, 6 турецьких рушників.

СПЕЦІЯЛЬНА ПАЧКА Ч. 1

10 фунтів чистого свинського смальцю,
10 фунтів пшеничної муки,
10 фунтів рижу і 10
10 фунтів цукру.

БАГАТО БІЛЬШЕ ІНШИХ ЧУДОВИХ СПЕЦІЯЛЬНИХ ПАЧОК
ЖАДАЙТЕ НАШИХ ДАРОВИХ ІЛЮСТРОВАНИХ КАТАЛОГІВ
ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР
ЗАМОВЛЯЙТЕ ЛИШ ЧЕРЕЗ

**INTERTRADE EXPRESS CORP.
125 East 23rd Street
Fifth Floor
New York, N.Y. 10010
Tel.: 982-1530**

ДУЖЕ ВАЖНЕ ВЖИВАНИЙ ОДЯГ

ДЛЯ ВІДВІДУВАЧІВ ІЗ СССР
ЖАДАЙТЕ НАШОГО СПЕЦІЯЛЬНОГО БЮЛЕТЕНЮ.

МИ МАЄМО 24 РОКИ ДОСВІДУ В ЦЬОМУ БИЗНЕСІ Й МИ МАЄМО БАГАТО ТИСЯЧ ВДОВОЛЕНИХ КУСТОМЕРІВ.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phone: 426-0050, Edmonton, Alberta

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 632-2011 — Lamont, Phone 895-2157
Smoky Lake, Phone 656-3000
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
Andrew — Two Hills Innisfree

В. М. СМОЛИК — президент, Я. СМОЛИК — керівник

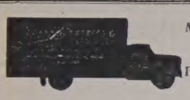

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

Rose City TOYOTA SALES

CELICAS — COROLLAS — CORONAS
LUXURY MARK II's — PICKUPS
4-WHEEL DRIVE LAND CRUISERS

ТАКОЖ ВЖИВАНІ ОСОБОВІ Й ВАНТАЖНІ АВТА („троки")

Велике місто не може ніяк дорівняти нашим цінам. Чому не спробувати купувати авто в нас. Чому Вам не спробувати купувати авто в нас й не переконайтеся про те.
Наші ціни є дуже важко побити.
Задзвоніть ще сьогодні на ч.: 672-7522
6115 - 48 аве., Кемровз, Алберта

NOTICE FOR CHANGE OF NAME
CANADA
PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Barbara Jeanette Weber of Didsbury, Alta., in the Province of Alberta, Cocktail waitress intend to make application to the Director of vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for change of name as follows:
1. For a change of my name to Robbin Houghton.
Barbara Jeanette Weber
Signature of applicant — legal name in full.
Robbin Houghton
If known by a name other than legal name please sign also in that name.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — — Припасовує окуляри

ВІДВІДИНИ РІДНОЇ – ТА НЕ РІДНОЇ УКРАЇНИ

(ІЗ ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ)

Старалася я виїхати до своєї родини в Україну, в родинне село Н. на Тернопільщині ще минулого року, та коли російський консулят повідомив мене, що Москву я маю оглядати аж чотири дні, а у Львові тільки два дні, то я відмовилася від такого „люксусу". Бо нащо ж мені оглядати криваві мури Кремля? Я хотіла побачити свою близьку і дальшу родину, стареньку матір, Золотоверхий Київ, рідний Тернопіль і Львів.

На цей рік трохи „змінилося", бо „аерофлот" завіз нас прямо до Києва, так що на Москву не треба було витрачати надурно дні і гроші. Хоча українці в більшості їдуть на відвідини в Україну, але обслуга літака розмовляє виключно по-російськи.

У Києві поліція в цивільному переглядає усі речі пасажирів, а хто „підозрілий" — то перетрясають до нитки, і навіть роздягають. Один комуніст із нашої групи до них сказав: «Мене не перевіряйте, бо я „ваш"». Але його більше обшукували, ніж інших. Видно, що ним сказане слово „ваш" було їм підозрілим, і вони не вірять нікому.

Київ місто гарне, чисте, вулиці чистять жінки, але мало почуєте українську мову на вулиці — усе по-московськи. Навіть посадником Києва є москаль — Гусєв. Люди насторожені, непривітні, у розмові із чужинцями відчувають страх, оглядаються, чи КГБ-аґент де не підслухує. Це і не дивниця, бо ж там і проходять арешти українців, котрих судять за зачиненими дверима!

По крамницях багато товарів, та вони надто дорогі. Для порівняння: колгоспник заробляє від 50 до 60 крб на місяць, а поганий чоловічий одяг коштує 300 крб. Жіночі черевики — 120-150 карбованців. Американські доляри побажані, бо чорний ринок надто процвітає, і за доляри можна усе купити.

У Львові московська мова змішана наполовину з українською. Всюди багато військовиків, бо там правдоподібно головна кватира „Варшавського пакту". Знову в Тернополі рідко чути російську мову, рідне Поділля надалі дише чистим українським духом.

Крим офіційно „належить" до України, але там уся адміністрація російська, мова московська усюди, і в Ялті в бібліотеці я знайшла тільки однісіньку українську книжку, „Сто років від народження Івана Франка". А всі інші книжки — це московська пропаганда.

Большевицькі газети в Україні повні закликів до населення, щоб на час „ремонтувати механічне знаряддя" для жнив у полі, щоб „виконати і перевиконати" п'ятирічний плян, накинений „24 з'їздом компартії СССР". Народ відвертає голови від цих „лозунгів", що являються обридливими пустими фразами без форми, без змісту, і люди кпинами їх збувають: „нехай кацапи самі роблять!" — між собою говорять і збувають з дня на день. По полях бур'яни, будяки, так що тієї пшениці, жита, чи городини не видно, і народ за це не дбає, бо це не їхнє — а „казьонне".

Я заїхала до своєї родини на село Н. біля Тернополя. Там зібралася уся родина ближча, і дальша, хоча був робочий день. Вітали мене щиро, із плачем, але раді, що хоча я одна у вільному світі живу спокійно без страху перед КГБ і Сибіром. Кожна родина має кусок мізерної присадибної землі, який обробляють для власного прожитку. Та цій „власності" люди не присвячують багато. Відомо вже з практики, що коли хтось зробить город надто плодючим, то російська влада відбере його, і передасть ледащому службовцеві, а потерпілій родині дадуть якийсь занедбаний-опустілий город. Тому люди живуть так, щоб було тільки на сьогодні: вкрадуть, заміняють на „чорному ринку, а московській владі дулю під ніс.

По селах є ще церкви, та нема кому відправляти у них. Один священик обслуговує два або три села, і то усі старші. Коли церква завалюється, то російська влада не дозволяє направляти. По більших містах, як Львів, Тернопіль, Київ — удержують ще кілька церков на показ туристам, яких на села не пускають, хіба градькома. Багато священиків виарештовано за відправу в католицько-українському обряді.

Народ український бадьорий і неугнутий, „москалів" уважає своїм ворогом-окупантом, і так до них ставиться. Населення вшановує своїх історичних мужів і героїв. Тризуб у пошані як герб України — хоча захований. Українські національні синьо-жовті кольори відбиваються в народніх строях, вишивках і прикрасах українських домів, на краватках і килимах видніє жовтий лев на синьому полі — герб Галичини. Український народ знає про арешти і закриті суди над українськими письменниками, священиками, студентами і робітниками. Бо підпільна література і пошта поширюються скоріше, ніж колись! Вони знають також про нашу еміграційну діяльність, протести і маніфестації, бо слухають радіо з Мадриду, Риму та інші. Нових доріг не будують, а старі розбиті тракторами, які позалишали великі калабані з водою і вибоїнами, що автомашині трудно проїхати. Хоча російські газети мовчать, то народ в Україні знає, що московський уряд купує пшеницю в ЗСА й Канаді, щоб надолужити паршиву господарку.

По готелях вода нечиста, з неприємним запахом, видно, що її не прочищують, і гидко її пити, водопроводи поржавілі і вода тече з іржею, що і викупатися не можна.

По школах діти вивчують „конституцію" і „твори Леніна" московською мовою, вибубнюють напам'ять, та діти це ненавидять, бо знають, що те усе брехня! Телевізори і радіо по готелях наставлені так, що відвідувачі змушені слухати тільки „державну" програму, і виключити апаратів не можна. Але по приватних домах „механіки" наставляють радієві вуха до західньої Европи, звідки слухають усі новини.

Бої і діяльність Української Повстанської Армії є ще надто живими серед народу, деякі учасники славних рейдів на російські поліційні позиції (НКВД) ще живуть. Велика кількість учасників і членів ОУН повернулися зі заслання, і населення з ними симпатизує, хоча московська адміністрація робить їм перешкоди у підшукуванні помешкання, чи праці. За останні два роки російське КГБ розстріляло тридцять членів ОУН і УПА.

З родиною я побула усього чотири години, але я побачила цей жахливий образ України, окупованої москалями, яку вони заховують за своїми „туристичними кличами" та приготовленими поїздками до музеїв Москви, Києва, Одеси, Сочі і Ялти. Бо самостійницько-національний дух нескореної України живе по селах, живе під колгоспною і робітничою стріхою, живе у серцях і головах закріпаченого українського народу, і дише ненавистю до окупанта „москаля"! Жаль мені було покидати той „квітучий рай", який московські зайди перетворили на пекло, що вплинуло від'ємно на мої нерви, і повернувшись, я мусіла кілька днів відлежати у ліжку.

Остаюся з пошаною до Вас

Ваша Марія Дністрянська

(„Шлях перемоги")

Перестерігають перед пропаґандою Заходу

СССР перестеріг своїх сателітів у Східній Европі, щоб вони не далися звести на манівці обманчивій пропаґанді Заходу, який „хоче розбити єдність соціялістичних держав. Захід послугується пропаґандою, яка на перший погляд не видається ворожою, але яка насправді є підривною". Комуністичні країни, кажуть совєтські комуністи, повинні співпрацювати зі собою й іти одним фронтом проти Заходу в ідеологічній боротьбі.

„Імперіялістична реакція пробує й буде пробувати ослабити єдність соціялістичних країн, користуючися при тому політичними зв'язками, економічними нагодами та іншими формами ідеологічного проникання в спосіб думання соціялістичних країн".

Здається, що совєтська пересторога була неначе наукою для провідників сателітних країн, які відбули цього літа на Криму конференцію з секретарем совєтської комуністичної партії Л. Брежнєвим, що інформував їх про сучасну політику СССР у відношенні до капіталістичних країн, а зокрема в відношенні до США. Мабуть Брежнєв хотів сказати своїм сателітам, що не все те, що робить СССР, можуть робити й сателіти, бо то може пошкодити єдності комуністичних країн.

► **В США є 100 фармерів,** які увесь час займаються годівлею хробаків для рибалок. Для дальших 50,000 американських фармерів годівля хробаків є лише додатковим зайняттям.

Конгрес . . .

(закінчення з стор. 1.)

відбулася в неділю в найбільшій залі Торонта Мейпел Ліф Гарден велика українська маніфестація, на якій головним промовцем був кол. прем'єр Канади Дж. Діфенбейкер.

Докладний звіт з Конґресу подамо в чергових числах „УВ".

Треба ще додати, що наші українські „проґресисти" із Товариства Об'єднаних Українців Канади (ТОУК), які кілька разів перед тим накидалися на Другий СКВУ, надрукували в понеділок, 29 жовтня в торонтському англійському щоденнику „Глобв енд Мейл" платне оголошення, в якому критикували Конґрес, який назвали „міжнародною вправою в політиці й пропаґанді холодної війни", а завданням Конґресу за їх твердженням є „поширення пропаґандивної війни проти СССР та України". ТОУК уболівав, що на Конґресі „не буде місця для приятелів УРСР, ані для прихильників дружби, співпраці та миру". В дальшому оголошення ТОУК прославляє „великі досягнення УРСР".

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

AUDIOTONE
THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
John ROBERTS
10246 - 102 St., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

ХІРОПРАКТОР
Спеціяліст від хребта і ставів

DR. V. A. BAYROCK
CHIROPRACTOR
9617 - 111 Ave. Ph.: 422-7656 Edmonton, Alta

Албертський збір збіжжя дещо менший

Речник Албертського збіжжевого пулу заявив, що погана погода в Північній Алберті та Саскачевані причинилися до зменшення заповідженого збору збіжжя в Канаді. Наслідком дощів фармери в північній Алберті та північному Саскачевані не вспіли зібрати всього збіжжя й у висліді збір збіжжя в Канаді буде правдоподібно на 100,000 бушлів менший, як було заповіджено. Цьогорічний збір канадського збіжжя повинен дати прибл. 622 мільйони бушлів. Очевидно, що Канада не буде продавати всього зібраного збіжжя, бо мусить залишити дещо для власного вжитку. В минулому році Канада продала 630.4 мільйонів бушлів збіжжя. Цьогорічне збіжжя буде теж гіршої якости від минулорічного наслідком поганої погоди. Лише 40% збіжжя буде найкращої якости (1-ий ступінь), а все інше буде гіршої якости.

Великі зложжя вугілля на Алясці

Американські геологи перевели досліди на Алясці й відкрили, що там є прибл. один трільйон тонн вугілля, що лежить неглибоко під землею. Якщо б видобувати тільки вугілля, що його тепер видобувають у США, то його вистарчить на 1,666 років.

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
#300 10448 - 82 Avenue
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

НА ПРОДАЖ
РІЗДВЯНІ КАРТКИ

Зайдіть або напишіть до „Українських Вістей"
(UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton, Alberta)
по гарні різдвяні картки:

► 18 українських карток — $1.50
► 16 українських карток — $1.75
► 18 українських карток — $1.75
► 20 українських карток — $2.00
► 21 англійських карток — $1.50

Картки висилаємо тільки тим, хто із замовленням пришле гроші.

Закресліть зверху, котрих карток бажаєте і вишліть нам:

NAME ....
ADDRESS ....
....

Q & R
ІМПОРТОВАНІ ТОВАРІ
ТЕПЕР ВІДКРИТА крамниця В ЕДМОНТОНІ
10150A - 82 авеню, Едмонтон, Тел.: 433-8016
Відкритий у четвер і п'ятницю до год. 9 вечора
ВЕЛИКИЙ ВИБІР ХАТНОГО УСТАТКУВАННЯ, РІЗНОГО ПРИЛАДДЯ ТА ПРЕДМЕТІВ НА ДАРУНКИ З ЦІЛОГО СВІТУ

Гарний Різдвяний дарунок
для Ваших приятелів
УСЬОГО ЗА $6.00

Це річна передплата „Українських Вістей.

Кожного тижня на протязі року Ваші приятелі діставатимуть газету з цікавими вістками зі світу, з дописами про весілля, ювілеї подружнього життя ітд., між якими може бути й згадка про їх знайомих, з цікавою повістю та духовним читанням на кожну неділю.

Ми теж вишлемо новому передплатникові повідомлення, хто для нього замовив передплату як різдвяний дарунок.

Замовлення разом з грішми та нижче надрукованим купоном просимо слати до Адміністрації „Українських Вістей".

Прошу вислати "Українські Вісті" як різдвяний дарунок на таку адресу.

Ім'я і прізвище нового передплатника: ....
....
Місцевість: .... Пошта: ....
Провінція: ....
Моє ім'я й адреса: ....
....
Залучую: .... дол.

Посилаю —— на передплату „Українських Вістей"
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
....
(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ
15 ЦЕНТІВ
Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta
Ім'я і
стара адреса: ....
....
Ім'я і
....
нова адреса: ....
(Адресу писати по-англійськи)